

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Sapkowski_Andrzej-Trošku_se_obětovat.pdb

PDB Name: Trosku se obetovat
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.5.2004
Modification Date: 23.5.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

=====
Andrzej Sapkowski
TROŠKU SE OBĚTOVAT
Version: Palm0.1
Corrections: N/A
PalmBookZ
=====

I.

Mořská víla se vynořila do půli těla z moře a prudce, ze všech sil plácla rukama do vody. Geralt zjistil, že má krásná, přímo dokonalá ňadra. Dojem kazila jen barva - bradavky byly tmavě zelené a dvorce kolem nich jen o málo světlejší. Obratně se přizpůsobujíc dorážející vlně, se mořská víla půvabně prohnula, potřásla mokkými, světle zelenými vlasy a melodicky zazpívala.

"Copak?" kníže se naklonil přes brlení bárky. "Co říká?"

"Odmítá," odpověděl Geralt. "Říká, že nechce."

"Přeložils jí, že jí miluji? Že si bez ní nedokážu představit svůj život? Že se s ní chci oženit? Že chci jen ji a žádnou jinou?"

"Přeložil."

"A co ona?"

"Nic."

"Tak jí to zopakuj."

Zaklínač si dotkl prsty rtů a vydal ze sebe rozechvělý trylek. S obtížemi vybíraje slova a melodie, začal překládat knížecí vyznání.

Mořská víla, kladoucí se naznak na vodu, jej přerušila.

"Nepřekládej, nenamáhej se," zazpívala. "Všechno chápu. Vždycky, když říká, že mě miluje, tak se tváří tak přihloupě. Řekl něco důležitého?"

"Nic moc."

"Škoda," mořská víla zavířila vodou a ponořila se, ohýbala přitom silně ocas a pěníla mořskou vodu rozeklanou ploutví, připomínající ploutev kladivouna.

"Cože? Co říkala?" otázal se kníže.

"Prý je to škoda."

"Čeho je škoda? Co to má znamenat, jaká škoda?"

"Mám dojem, že to bylo odmítnutí."

"Mně se neodmítá!" zaječel kníže, popíraje tak očividnou skutečnost.

"Pane," zamumlal kapitán bárky, přicházejí k nim. "Sítě jsou připraveny, stačí je jen vrhnout a bude vaše..."

"To bych nedoporučoval," řekl Geralt tiše. "Není sama. Pod vodou je jich víc a v hloubce pod námi by mohl být kraken."

Kapitán se roztřásl, zbledl a oběma rukama se nepotřebně chytil za zadek.

"Kra... kraken?"

"Kraken," ujistil ho zaklínač. "Nedoporučuji pokoušet se o nějaké žerty se sítěmi. Stačí když víla vykřikne a z tohoto vraku zůstanou jen prkna na vodě a my se utopíme jako kořata. A potom, Aglovale, rozhodni se, chceš se s ní oženit anebo ji chytit do sítě a pak ji držet v nějakém sudu?"

"Já ji miluji," řekl Agloval tvrdě. "Chci ji za ženu. Jenomže k tomu ona musí mít dvě nohy a ne šupinatý ocas. A to se udělat dá, protože jsem za dvě libry krásných perel koupil kouzelný elixír, a to s plnou zárukou. Jen bude trochu trpět, tři dny, víc ne. Zavolej ji, zaklínači, a ještě jednou jí to zopakuj."

"Říkal jsem jí to už dvakrát. Odpověděla, že rozhodně ne, že nesouhlasí. Dodala ale, že zná mořskou čarodějnici, nymfu, která je ti ochotná kouzlem změnit nohy v elegantní ocas. A to bezbolestně."

"Ona se nejspíš zbláznila! Já mám mít rybí ocas? Nikdy v životě! Zavolej ji, Geralte!"

Zaklínač se hluboce naklonil přes brlení. Voda ve stínu lodi byla zelená a zdála se být hustá jako želatina. Nemusel volat. Mořská víla najednou vyskočila v záplavě vody nad hladinu. Na okamžik přímo zůstala stát na ocase, pak sklouzla po vlně, obrátila se naznak a v celé kráse předvedla to, co na ní bylo nejpůsobivější. Geralt jen polkl.

"Hej, vy!" zazpívala. "Bude to trvat ještě dlouho? Kůže mi už sluncem prská! Bělovlasý, zeptej se ho, jestli souhlasí."

"Nesouhlasí," odpíval zaklínač. "Sh'eenaz, pochop to, on přece nemůže mít rybí ocas, nemůže žít pod vodou. Ty můžeš dýchat vzduch, ale on rozhodně pod vodou žít nemůže."

"Já to věděla!" vykřikla tence víla. "Já to věděla! Výmluvy, hloupé, dětinské výmluvy, ani špetka obětavosti! Kdo miluje, ten se dokáže obětovat! Já se pro něj obětovala, den co den jsem kvůli němu lezla na skály, až jsem si na zadku vydřela šupiny, ploutve jsem si potrhala, nachladila se kvůli němu! A on pro mě nechce obětovat ani ty dva odporné pahýly! Láska, to není jen brát, je třeba se také něčeho vzdát, obětovat se! Přelož mu to!"

"Sh'eenaz," zvolal Geralt, "ty to nechápeš? On přece ve vodě žít nemůže!"

"Hloupé výmluvy mě nezajímají! Já ho taky... Já ho taky miluju a chci s ním mít potěr, jenže jak, když on se nechce stát mlíčňákem? Kam mu mám naklást jikry, co? Do čepice?"

"Co to říká?" vykřikl kníže. "Geralte! Nepřivezl jsem tě sem, aby sis s ní povídal, ale..."

"Trvá na svém. Zlobí se."

"Sem se sítěmi!" zařval Agloval. "Když ji podržím měsíc v kádi, tak..."

"Takovýho!" křikl nesouhlasně kapitán a předvedl na lokti "jakého". "Pod námi může být kraken! Viděl jsi, pane, někdy krakena? Jestli chceš, skoč si do vody, chyť se ji do rukou! Já se do toho míchat nebudu. Já z té bárky žiju!"

"Žiješ jen díky mé milosti, lumpe! Sem se sítěmi, nebo tě nechám pověsit!"

"Můžeš políbit psa na řít! Na téhle bárce má moje slovo větší váhu než tvoje!"

"Buďte zticha! Oba!" křikl Geralt nazlobeně. "Něco říká. Je to těžké nářečí, musím se soustředit!"

"Už toho mám dost," zahlekala melodicky Sh'eenaz. "Mám hlad! No, Bělovlasý, ať se rozhodne - a to okamžitě. Jedno mu ale řekni: nenechám si už ze sebe dělat legraci, nebudu se s ním zahazovat, bude-li vypadat jako čtyřcípá hvězdice. Řekni mu, že na hrátky, jaké mi on navrhuje na skalách, mám kamarádky, které to dělají mnohem lépe! Já to ale považuji za dětinskou zábavu, dobrou tak pro děti před výměnou šupin. Já jsem normální, zdravá mořská víla..."

"Sh'eenaz..."

"Nepřerušuj mě! Ještě jsem nedomluvila! Jsem zdravá, normální a zralá ke tření, ale on, pokud po mně opravdu tak touží, musí mít ocas, ploutev, a všechno jako každý tritón. Jinak ho nechci znát!"

Geralt překládal co nejrychleji, jen se při tom snažil být co nejméně vulgární.

Moc se mu to nedařilo. Kníže zrudl a nepěkně zanádal.

"Děvka beze studu," zařval. "Studená makrela! Ať si najde sledě!"

"Co to řekl?" zajímalo Sh'eenaz. Připlula blíž.

"Že nechce mít ocas!"

"Tak mu řekni... Řekni mu, aby vyschl!"

"Co říká?"

"Říká," tlumočil zaklínač, "že se máš jít utopit."

II.

"Ach, to je mi líto," řekl Marigold, "že jsem nemohl plout s vámi. Co se dá ale dělat, na moři bliju, až škoda mluvit. Vidíš, v životě jsem nemluvil s mořskou vílou. Škoda, do psí mateři."

"Jak tě znám," odpověděl Geralt, přivazující sedlové vaky, "baladu stejně napíšeš i tak."

"Jistě. Už mám i několik prvních slok. V mé baladě se víla pro knížete obětuje, vymění rybí ocas za hezké nožky, jenže to zaplatí ztrátou hlasu. Kníže ji ale podvede, odvrhne a ona pak zemře žalem, změní se v mořskou pěnu a až první sluneční paprsky..."

"Kdo takovým pitomostem uvěří?"

"To není důležité," prskl Marigold. "Balady se nepíší proto, aby se jim věřilo. Píší se, aby dojímaly. Co ti to ale budu vykládat, stejně tomu houby rozumíš. Radši mi řekni, kolik ti Agloval zaplatil."

"Ani floka. Prohlásil, že jsem svou práci zpackal. Že čekal něco jiného, on že platí za výsledky a ne za snahu."

Marigold pokýval hlavou, sejmul klobouček a žalostně na zaklínače pohlédl.

"Znamená to snad, že pořád nemáme ani halíř?"

"Vypadá to tak."

Marigold se zatvářil ještě žalostněji.

"Je to všechno moje vina," zavzlykal. "Všechno je to kvůli mně. Zlobíš se na mě, Geralte?"

Ne, zaklínač se na Marigolda nezlobil. Ani trochu.

To, co je potkalo, se stalo Marigoldovou vinou, o tom nebylo pochyb. Byl to Marigold, kdo naléhal, aby se vydali na slavnost Čtyř Klanů. Pořádání slavností, argumentoval básník, uspokojovalo hluboké a přirozené lidské potřeby. Čas od času, tvrdil bard, se člověk musí setkat s jinými lidmi tam, kde je možno zasmát se a zazpívat, do sytosti si nacpat břicho šašlíkem a pirohy, poslechnout si muziku a pomuchlat v tanci zpocené dívčí oblíny. Kdyby chtěl každý z lidí tyto potřeby uspokojit samostatně, nastal by nepopsatelný zmatek. Proto byly vynalezeny svátky a slavnosti. A když už ty svátky a slavnosti jsou, je třeba zúčastňovat se jich.

Geralt se nehádal, ačkoli na jeho soukromém seznamu hlubokých a přirozených potřeb měla účast na slavnostech velice vzdálenou pozici. Rozhodl se ale, že Marigolda doprovodí, neboť počítal s tím, že na takovém shromáždění lidí získá informace o možné práci nebo úkolu - už dávno si ho nikdo nenajal a jeho hotovost se nebezpečně tenčila.

Zaklínač se na Marigolda nijak nezlobil za to, že se navezl do Lesníků. Sám také nebyl bez viny - mohl zasáhnout a barda zastavit. Neudělal to ale, sám totiž proslavené Strážce Pralesa, nazývané Lesníci, což byl dobrovolný sbor, zabývající se ničením nelidí, nesnášel. Otrásl se odporem, když slyšel jejich vychvalování o šípy prošpikovaných, zařiznutých nebo pověšených elfech, lesních mužích nebo divoženkách. A Marigold, který za svého putování se zaklínačem došel k přesvědčení, že je nepostizitelný, překonával sám sebe. Strážci si zpočátku jeho výsměšných poznámek, popichování a sprostot, vzbuzujících hromový smích přihlížejících vesničanů, nevšímali. Když pak ale zazpíval horkou jehlou šitý sprostý a urážlivý kuplet, končící slovy "Chceš-li paroháčem se státi, musíš se k Lesníkům dáti," došlo k všeobecné prudké rvačce. Kůlna, sloužící jako tančírna, šla k čertu.

Musela zasáhnout družina komtura Budiboga, zvaného Lysek, na jehož panství Čtyři Klany ležely. Lesníci, Marigold i Geralt byli uznáni vinnými za všechny škody a provinění, počítaje v to i zprznění jisté zrzavé a němé mladistvé dívky, jež byla po rvačce nalezena v křoviscích za humny. Ležela tam zrudlá a s přihloupkým úsměvem na rtech, košili vyhrnutou až někam pod krk. Ještě štěstí, že komtur Lysek Marigolda znal, takže to všechno skončilo jen zaplacením pokuty, která ovšem pohltila všechny peníze, které jim ještě zbývaly. Navíc se museli dát na útěk ze Čtyř Klanů tak rychle, jak jen koně stačili, protože ze vsi vyhnaní Lesníci jim hrozili pomstou a v okolních lesích jich byl právě celý oddíl, víc než čtyřicet chlapů, na lovu rusalek. Geralt neměl nejmenší chuť schytat lesnický šíp, protože jejich šípy měly hroty zubaté jako harpuny a dokázaly hrozně zmrzačit.

Takže museli změnit původní plány na to, že objedou vesnice kolem pralesa, kde měl zaklínač přece jen jistou naději získat nějakou práci. Místo toho se rozjeli k moři, do Bremervoordu. Bohužel, kromě celkem beznadějně milostného dobrodružství knížete Aglovala s vílou Sh'eenaz, nenalezl zaklínač žádnou jinou zakázku. Projedli už Geraltův zlatý pečetní prsten i brož s alexandritem, již trubadúr kdysi dostal od jedné ze svých nesčetných milenek. Trpěli nouzí. No, ale zaklínač se na Marigolda nezlobil.

"Kdepak, Marigolde," řekl, "já se na tebe nezlobím."

Marigold nevěřil, což vyplývalo z toho, že nic neřikal. A Marigold mlčel jen zřídka. Poplácat koně po šíji a čert ví po kolikáté se začal hrabat v sedlových vacích.

Geralt dobře věděl, že tam nenajde nic, co by se dalo zpeněžit. Vůně jídla, přinášená brízou z nedaleké hospody, začínala být nesnesitelná.

"Mistře!" zvolal kdosi. "Hej, mistře!"

"Prosím?" otočil se Geralt. Z dvojkolky, v níž byli zapřaženi dva mezci, se vymotal břichatý, sporý chlapík ve fílcových botách a kožichu z vlčích kůží.

"Eee... tedy..." zrozpačitěl břicháč, přistupuje k nim. "Ne o tebe, pane, mi šlo... To mistr Marigold.."

"To jsem já," vzpřímil se básník hrdě, poopravuje si klobouček s volavčím pérem. "Čím mohu sloužit, dobrý muži?"

"S veškerou úctou," pronesl tlouštík. "Jsem Teleri Drouhard, kupec s kořením, starší zdejší kupecké Gildy. Můj syn, Gaspard, se právě zasnoubil s Dalií, dcerou Mestvinovou, jenž je kapitánem bárky."

"Ha," řekl Marigold, zachovávaje vznešenou vážnost. "Blahopřeji a přeji mladému páru mnoho štěstí. Čím ti ale mohu býti nápomocen? Jde snad o právo první noci? To nikdy neodmítám..."

"He? Ne... toto... Abych řekl pravdu, dnes večer bude svatební hostina a oslava. Má žena, jak jen se rozeslo, že jsi, mistře, do Bremervoordu zavítal, se do mě pustila... Nu, ženská. Poslyš, říká, Teleri, ukážeme všem, že nejsme taková holota, jako oni, že na kulturu i umění dáme. Že je-li u nás hostina, tak duchovní, nejen se ožrat a pak blít. Já jí, ženské hloupé, pravím, vždyť už jsme najali jednoho barda, cožpak to nestačí? A ona na to, jeden že je málo, že, hohó, mistr Marigold, to je někdo, slavný je tak, že se sousedi z toho podělají. Mistře? Pochť nás... Dvacet pět tolarů na ruku, jako symbol, pochopitelně... Jen abychom umění pomohli..."

"Šálí mě snad sluch?" otázal se Marigold protáhle. "Já mám být druhým bardem? Přídavek k jinému muzikantovi? Já? Tak hluboko, abych někoho jen doprovázel, jsem ještě, vašnosti, neklesl."

Drouhard zrudl.

"Odpusť, mistře," vykotal. "Tak jsem to nemyslel... Jen manželka... Odpusť... Pochť nás.."

"Marigolde," sykl Geralt tiše. "Nezvedej nos. Potřebujeme ty prachy."

"Nepoučuj mě!" rozčilil mě básník. "Já že zvedám nos? Já? Pohleďte na něj! A co bych pak měl říct o tobě, když každý

druhý den odmítáš zajímavé nabídky? Hirikku nezabiješ, protože je na vyhnutí, vojsilka ne, protože je neškodný, nočníci ne, protože je miloučká, draka taky ne, protože to zakazuje kodex. A já, představ si, mám také svou hrdost! Také mám svůj kodex!"

"Marigolde, prosím tě, udělej to pro mě. Trošku se obětuj, chlape, nic víc. Slibuji ti, že se nebudu vykrucovat, až se příště naskytne nějaká práce. No tak, Marigolde..."

Trubadúr hleděl do země, škrábaje se na bradě, pokryté plavým, měkkým vousem. Drouhard roztáhl budu a přistoupil blíž.

"Mistře... Pocti nás. Žena mi to nedaruje, jestli vás nepřesvědčím. No tak... Dám třicet."

"Třicet pět," prohlásil Marigold tvrdě. Geralt se pousmál, s nadějí natáhl nosem vůni jídla, nesoucí se od hospody.

"Dobře, mistře, souhlasím," řekl rychle Teleri Drouhard, tak rychle, že bylo jasné, že by dal i čtyřicet, kdyby bylo třeba. "A nyní... Můj dům, chceš-li se umýt a odpočinout si, je tvým domem. I ty, pane... Jaké je tvé ctěné jméno?"

"Geralt z Rivie."

"I ty jsi, samozřejmě, zván. Něco pojíš, popít..."

"Jistě, s radostí," odpověděl Marigold. "Veď nás, milý pane Drouharde. A jen tak, mezi námi, ten druhý bard... kdo je to?"

"Šlechtná slečna Essi Daven."

III.

Geralt si znovu rukávem přeleštil stříbrné cvoky na kazajce i sponu opasku, pročesal si prsty čistou čelenkou sepjaté vlasy a očistil si boty, otíraje jednu o druhou.

"Marigolde?"

"Hm?" bard narovnal volavčí péro na klobouku, upravil se a pevněji stáhl kazajku. Oba strávili půl dne čištěním oděvu, aby ho dovedli do jakž takž přijatelného stavu. "Copak, Geralte?"

"Snaž se chovat tak, aby nás vyhodili až po večeři a ne před ní."

"Nedělej si legraci," urazil se básník. "Sám si dej pozor na to, jak se chováš. Jdeme?"

"Jdeme. Slyšíš? Někdo zpívá. Ženská."

"To ji slyšíš teprve teď? Je to Essi Daven, zvaná Očko. Nikdy jsi neviděl žádnou trubadúru? Jistě, zapomněl jsem, že se vyhýbáš místům, kde kvete umění. Očko je velice schopná básnířka a zpěvačka, jenže trpí chybami, z nichž drzost, jak právě slyším, není z nejmenších. To, co právě zpívá, je moje vlastní balada. Co nevidět kvůli tomu uslyší pár slov, po nichž se její očko rozslzí."

"Smiluj se, Marigolde. Vždyť nás vyhodí."

"Neplet' se do toho. Tohle je profesionální záležitost. Jdeme."

"Marigolde?"

"Co je?"

"Proč zrovna Očko?"

"Uvidíš."

Hostina se odbývala ve velkém skladišti, z něhož byly vyvezeny sudy s makrelami a sledi. Zápach - ale zdaleka ne všechen - byl odstraněn tím, že na všech možných místech rozvěsili svazky jmelí a vřesu, svázané barevnými stužkami. Sem tam visely i, jak kázal obyčej, věnce česneku, jež měly zahánět upíry. Ke stěnám přisunuté stoly a lavice pokryli

bílým plátnem, v rohu bylo postaveno provizorní ohniště s rožněm. Lidí tam bylo hodně, ale vládl klid. Více než půl sta lidí nejružnějšího stavu a povolání i s uhrovitým snoubencem a do něj zahleděnou namyšlenou snoubenkou soustředěně a tiše poslouchalo zvučnou a melodickou baladu, již zpívala dívka v prostých modrých šatech, sedící na pódiu s loutnou opřenou o koleno. Dívce nebylo víc než osmnáct let a byla nápadně štíhlounká. Její vlasy, dlouhé a nadýchané, měly tmavě zlatou barvu. V okamžiku, kdy vešli dovnitř, dívka dozpívala, poděkovala za nadšený potlesk kývnutím hlavy, a potřásajíc přitom svou hřívou.

"Buď vítán, mistře, buď vítán," přiskočil k nim nadšeně svátečně oděný Drouhard a odtáhl je do středu skladiště. "I to buď vítán, pane Geralte.. Jsem poctěn.. Jistě... Dovolte.. Vzácní pánové, ctěné dámy! Toto je náš čestný host, jež nás poctil a je to pro nás velká čest. Mistr Marigold, slavný zpěvák a veršote... básník, tedy, poctil nás velice... Jsme tedy velice poctěni...!"

Ozvalo se volání a potlesk, a to právě včas, protože se zdálo, že se Drouhard upoctí a ukotká k smrti. Hrdostí zrudlý Marigold se zatvářil vznešeně a učinil nedbalou poklonu, pak zamával dívkám, sedícím na dlouhé lavici pod dohledem starších matron jako slepice na hřadě. Děvčata seděla nepohnutě, vypadala, jako by byla k lavici přilepená kličem nebo jiným, účinnějším lepidlem. Všechna bez výjimky držela ruce na křečovitě sevřených kolenou a měla pootevřená ústa.

"A nyní se," zvolal Drouhard, "kmotří, dáme do piva a do jídla! Prosím, prosím! Jako doma..."

Dívka v modrých šatech se prodrala davem, který se jako příboj vrhl na jídlem se prohýbající stoly.

"Buď zdrav, Marigolde," řekla.

Výraz "oči jako hvězdy" považoval Geralt za banální a ohraný, zvláště pak od té doby, co začal putovat s Marigoldem, neboť trubadúr měl ve zvyku rozdávat tento kompliment nalevo, napravo, obvykle ale nezaslouženě. Jenže v případě Essi Daven musel i člověk tak málo poetický, jakým byl zaklánač, uznat případnost jejího přízviska. V milém a sympatickém, ale ničím zvláštním se nevyznačujícím obličejí, totiž planulo obrovské, krásné, zářící, tmavě modré oko, od něhož nešlo odtrhnout zrak. Druhé oko bylo většinou skryto pod zlatavou loknou, padající na tvář. Essi loknu čas od času odhazovala pohozením hlavy nebo odfouknutím, pak bylo vidět, že její druhé oko za prvním v ničem nezaostává.

"Vítej, Očko," zašklebil se Marigold. "Hezkou baladu jsi to před chvílí zpívala. Velice sis vylepšila repertoár. Vždycky jsem říkal. Že když někdo neumí psát verše, musí si půjčit cizí. Vypůjčila sis jich hodně?"

"Několik," odrazila jeho útok Essi Daven okamžitě a usmála se, předvádějíc bílé zoubky. "Dvě nebo tři balady. Chtěla jsem víc, ale nešlo to. Příšerné bláboly a melodie, ačkoli milé a ve své prostotě, ne-li primitivně, bezprostřední, nebyly takové, jaké očekávají moji posluchači. Nenapsals něco nového, Marigolde? Nějak jsem nic neslyšela."

"Není divu," povzdechl si bard. "Já své balady zpívám na místech, kam jsou zváni jen ti nejlepší a nejslavnější. A tam ty přece nechodíš."

Essi maličko zrudla a odfoukla loknu z oka.

"To je pravda," odpověděl. "Do bordelů nechodím, jejich atmosféra na mě působí dost tísnivě. Cítím s tebou, že musíš zpívat na takových místech. Co se s tím ale dá dělat. Když někomu chybí talent, nemůže si diváky moc vybírat."

Ted' se zase zrudl Marigold. Očko se ale vesele rozesmála, hodila mu ruce kolem krku a hlasitě jej políbila na tvář. Zaklánače to udivilo, ne však moc. Marigoldova kolegyně se od něj, co se týče nevypočitatelnosti, nemohla nějak zvlášť lišit.

"Marigolde, ty stará páko," prohlásila Essi, pořád jej ještě objímajíc kolem krku.

"Jsem tak ráda, že tě zase vidím při zdraví a v plné duševní síle."

"Ach, Pacinko," Marigold chytil dívku kolem pasu a roztočil ji, až jí šaty zavířily. "Byla jsi nádherná, u všech bohů, dávno jsem už neslyšel tak krásnou zlomyslnost. Hádáš se ještě líp než zpíváš! A vypadáš prostě nádherně!"

"Tolikrát jsem tě prosila, Marigolde," Essi opět odfoukla loknu a hodila očkem po Geraltovi, "abys mi neříkal Pacinko. A pak, myslím, že je nejvyšší čas, abys mi představil svého kamaráda. Jak vidím, nepatří do našeho bratrstva."

"Před tím ať nás chrání všichni bozi," zasmál se trubadúr. "Tenhle, Pacinko, nemá hlas ani sluch a zřymovat dokáže jen říti a pít. Je to zástupce cechu zaklánačů, Geralt z Rivie. Pojd' sem, Geralte, polib Očku ručku."

Zaklánač přistoupil, poněkud v rozpacích, co si počít. Ruku, přesněji prsten, bylo zvykem líbat výlučně dámám od komtesy výše a slušelo se při tom pokleknout. Vůči níže postaveným dívkám bylo zde, na Jihu, toto gesto považováno

za eroticky jednoznačné a jako takové bylo vyraženo spíše jen velice blízkým dvojicím.

Očko ale jeho pochyby rychle rozvlála, čile mu vysoko nastavujíc ruku s prsty namířenými dolů. Nešikovně ji uchopil a naznačil polibek. Essi, pořád ještě se svým nádherným očkem upřeným na něj, zrudla.

"Geralt z Rivie," řekla. "Nemáš zrovna nejhorší společnost, Marigolde."

"Je to pro mě čest," zamumlal zaklínač dobře si uvědomuje, že se výřečností rovná Drouhardovi. "Pani...!"

"K čertu," vyprskl Marigold. "Neuváděj Očko do rozpaků tím koktáním a titulováním. Ona se jmenuje Essi, on Geralt. Konec představování. Přejdeme k věci, Pacinko."

"Jestli mi ještě jednou řekneš Pacinko, dostaneš pohlavek. Co je to za věc, k níž máme přejít?"

"Musíme se dohodnout, jak budeme zpívat. Já navrhuju střídat se, každý několik balad. Aby to bylo efektní. Každý bude, samozřejmě, zpívat svoje balady."

"To by šlo."

"Kolik ti Drouhard platí?"

"Po tom ti nic není. Kdo začíná?"

"Ty."

"Souhlasím. Ech, podívejte se, kdo k nám zavítal. Jeho výsost kníže Agloval. Právě přichází, podívejte."

"He, he," zasmál se Marigold. "Publikum získává na kvalitě. I když, z druhé strany, s ničím moc nepočítej. Je to lakomec. Geralt ti to může potvrdit. Zdejší kníže hrozně nerad platí. Najímat lidi, to ano. S placením je to ale horší."

"Něco jsem zaslechla," odpověděla Essi a s pohledem upřeným na Geralta odhodila loknu z tváře. "Mluví se o tom v celém přístavu. Slavná Sh'eenaz, nemám pravdu?"

Agloval odpověděl na hluboké úklony špalíru u dveří úsečným přikývnutím, skoro hned přistoupil k Drouhardovi a odtáhl ho do kouta, dáváje najevo, že nechce žádné projevy úcty na veřejnosti. Geralt je sledoval koutkem oka. Rozhovor byl tichý, bylo ale zřejmé, že jsou oba vzrušení. Drouhard si každou chvilku utíral rukávem čelo, kroutil hlavou a škrábal se na krku. Pokládal otázky, na něž zamračený kníže odpovídal jen pokrčením ramen.

"Kníže," zašeptala Essi, přistupujíc k Geraltovi, "vypadá vzrušeně. Nejsou v tom zase nějaké srdeční záležitosti? Dnes ráno započaté nedorozumění s malou mořskou vílou? Copak, zaklínači?"

"To je možné," Geralt pohlédl na básničku úkosem, zaskočený otázkou, která jej nějak zvláště rozzlobila. "Nu což, každý má nějaké ty svoje osobní problémy. Ne každý je ovšem nadšen tím, že se o nich zpívá na jarmarcích."

Očko maličko pobledla, odfoukla loknu a vyzývavě na něj pohlédla.

"Tím jsi mě chtěl urazit nebo naštvat?"

"Ani jedno, ani druhé. Chtěl jsem si jen ušetřit další otázky, týkající se Aglovalových problémů s jeho vilou. Otázky, na něž se necítím být oprávněn odpovídat."

"Chápu," krásné očko Essi Daven s trošku přivřelo. "Nebudu tě už vystavovat takovým rozpakům. Nepoložím ti už žádnou z otázek, které jsem položil chtěla a jež jsem, mám-li být upřímná, považovala jen za záminku k zahájení příjemného rozhovoru. Nu což, tak ta rozmluva nebude a ty se nemusíš bát, že by její obsah mohl být vyzpíván na nějakém jarmarku. Bylo mi potěšením."

Rychle se otočila s odešla ke stolům, kde byla okamžitě uctivě uvítána. Marigold přešlápl a významně si odkašlal.

"Nedá se říct, Geralte, že bys k ní byl nějak vybraně milý."

"Nedopadlo to nejlíp," souhlasil zaklínač. "Opravdu jsem ji urazil, a to naprosto bezdůvodně. Neměl bych za ní zajít a omluvit se jí?"

"Dej pokoj," odpověděl bard a dodal: "Nikdy nemáš druhou příležitost udělat první dojem. Pojd', radši si dáme pivo."

Dát si pivo ale nestačili. Rozpovídanou skupinou měšťanů se protáhl Drouhard.

"Pane Geralte," řekl. "Dovolíš? Jeho Výsost by s tebou chtěla hovořit."

"Už jdu."

"Geralte," uchopil jej Marigold za rukáv. "Nezapomeň."

"Nač?"

"Slíbils přijmout jakoukoli práci, bez vytáček. Beru tě za slovo. Jak jsi to říkal? Trochu se obětovat?"

"Dobře, Marigolde. Jak ale můžeš vědět, že Agloval..."

"Cítím to. Pamatuj, Geralte."

"Dobrá, Marigolde."

Odešel s Drouhardem do rohu sálu, dál od hostů. Agloval seděl u nízkého stolku.

Spolu s ním tam seděl i barevně oděný, opálený muž s krátkými, černými vousky, jehož si Geralt předtím nevšiml.

"Takže se zase vidíme, zaklínači," promluvil kníže. "I když jsem se ještě dneska ráno zaklínal, že tě už víckrát nechci spatřit. Jiného zaklínače ale po ruce nemám, takže se musím spokojit s tebou. Seznam se, tohle je Zelest, můj tajemník. Má na starosti lov perel. Mluv, Zeleste."

"Dnes ráno," řekl opálený muž tiše, "jsem se rozhodl rozšířit lov mimo obvyklou oblast. Jedna z lodí odplula dál k západu, za mys, směrem k Dračím Zubům."

"Dračí Zuby," přerušil jej Agloval, "jsou dva velké vulkanické útesy na okraji mysu. Můžeš je vidět z našeho pobřeží."

"Ano," potvrdil Zelest. "Obvykle se tam nepluje, protože jsou tam víry, skály, potápění je nebezpečné. Jenže na pobřeží je čím dál mň perel. Takže tam odplula jedna loď. Sedm duší posádky, dva plavci a pět lovců, mezi nimi jedna dívka. Když se do večera nevrátili, začali jsme mít strach, i když moře bylo klidné jako by je polil olejem. Vyslali jsem několik rychlých člunů a okamžitě jsme našli loď, driftující do moře. V lodi ale nebyl nikdo, ani živá duše. Ztratili se jako kámen ve vodě. Nikdo neví, co se mohlo stát. Musela tam být ale rvačka, úplná řež. Zůstaly tam stopy..."

"Jaké?" zaklínač přimhouřil oči.

"Tedy, celá paluba byla potřísněna krví."

Drouhard sykl a neklidně se ohlédl. Zelest ztišil hlas.

"Bylo to tak, jak říkám," zdůraznil a stiskl zuby. "Loď byla zakrvácena po celé délce i šířce. Nemohlo být jinak, na palubě došlo k úplným jatcům. Něco ty lidi pozabíjelo. Říká se, že to byla mořská nestvůra. Bezpochyby mořská nestvůra."

"A ne piráti?" otázal se Geralt tiše. "Ne konkurence lovců perel? Vylučujete možnost obyčejného střetnutí na nože?"

"Vylučujeme," řekl kníže. "Tady nejsou žádní piráti ani konkurence. A střetnutí na nože nekončí zmizením všech účastníků. Kdepak, Geralte. Zelest má pravdu. Je to mořská nestvůra, nic jiného. Poslyš, nikdo se teď neodvažuje vyplout na moře, dokonce ani na blízka a dobře známá loviště. Na lidi padl strach a přístav je nečinný. Z kotviště nevyplovávají ani bárky a galéry. Chápeš to, zaklínači?"

"Chápu," přikývl Geralt. "A kdo mi to místo ukáže?"

"Ha!" Agloval položil ruku na stůl a zabubnoval prsty. "Tak to se mi líbí. Takhle je to správně po zaklínačsku. Hned k věci, bez zbytečných řečí. Tak to mám rád. Vidíš, Drouharde, co jsem ti říkal? Dobrý zaklínač je hladový zaklínač. Že, Geralte? Vždyť přece kdyby nebylo tvého muzikálního přítele, šel bys dnes spát bez večeře. Nemám nejhorší informace, že ne?"

Drouhard sklopil hlavu, Zelest tupě zíral před sebe.

"Kdo mi to místo ukáže?" zopakoval Geralt, s chladným pohledem, upřeným na Aglovala.

"Zelest," oznámil kníže a přestal se usmívat. "Zelest ti ukáže Dračí Zuby i cestu k nim. Kdy se chceš pustit do práce?"

"Hned ráno. Buď v přístavišti, pane Zeleste."

"Dobrá, pane zaklínači."

"Výtečně," kníže si zammul ruce opět se výsměšně pousmál. "Geralte, počítám s tím, že ti to s nestvůrou půjde líp než s Sh'eenaz. Opravdu s tím počítám. Aha, a ještě něco - zakazuji o té věci vykládat, nepřeji si větší paniku než už mám na krku. Rozumíš, Drouharde? Jestli jen špitneš, nechám ti vyrvat jazyk z huby."

"Rozumím, kníže."

"Výtečně," Agloval vstal. "Tak já tedy půjdu, nebudu překážet v zábavě, nebudu provokovat nějaké drby. Měj se, Drouharde, přej snoubencům mým jménem hodně štěstí."

"Děkuji, kníže."

Essi Daven seděla na křesílku, obležena hustým věncem posluchačů a zpívala melodickou a tesknou baladu o žalostném osudu zhrzené milenky. Marigold, opřený o sloup, si něco bručel pod vousy a počítal na prstech takty a slabiky.

"Tak co?" otázal se. "Máš nějakou práci, Geralte?"

"Mám." Zaklínač se vyhnul jakýmkoli podrobnostem, po nichž bardovi stejně nic nebylo.

"Říkal jsem ti, že cítím peníze. Dobře, moc dobře. Já něco vydělám, ty něco vyděláš, bude zač se pobavit. Pojedeme do Cidaru, stihneme slavnost vinobraní. Ale teď se musím na okamžik omluvit. Tam, na lavičce, jsem viděl něco moc zajímavého."

Geralt následoval básníkův pohled, ale kromě několika děvčat s pootevřenými ústy nic zajímavého neviděl. Marigold si upravil kazajku, klobouček posunul na pravé ucho a roztančil se k lavičce. Obratným postranním manévrem se vyhnul hlídajícím matránám a začal svůj obvyklý rituál cenění zubů.

Essi Daven dozpívala baladu, byla odměněna potleskem, malým váčkem a velkou kyticí krásných, ač poněkud povadlých chrysantém.

Geralt kroužil mezi hosty, vyhlížeje příležitost konečně zaujmout místo u jídlem zavaleného stolu. Teskně hleděl na rychle mizející marinované sledě, holoubátka, vařené makrelí hlavy a skopové kotlety, na jednotlivé nožky trhané věnce párků, kapouny, noží sekané uzené lososy a vepřové šunký. Potíž byla v tom, že na lavičkách u stolu nebylo volné ani jedno místočko.

Poněkud vzrušené dívky a matrány oblehly Marigolda a ječivě se domáhaly vystoupení. Marigold se pokrytecky usmíval a vymlouval, nešikovně hraje skromnost. Geralt překonal rozpaky a skoro silou se dorval ke stolu.

Postarší vašnost, ostře páchnoucí octem, se odsunul až nečekaně přejícně a ochotně, až při tom shodil s lavice několik sousedů. Geralt se bez meškání pustil do jídla a v mžiku vyprázdnil jedinou misku, na niž dosáhl. Octem páchnoucí vašnost mu podal další. Zaklínač z vděčnosti pozorně vyslechl dlouhou tirádu onoho pantáty, týkající se dnešních časů a dnešní mládeže. Měšťan tvrdohlavě označoval svobodu chování jako "uvolnění mravů" takže Geralt měl jisté potíže zachovat vážnost.

Essi stála u zdi pod jmelím, byla sama. Ladila loutnu. Zaklínač sledoval, jak se k ní blíží mladík ve vystřiženém brokátovém kaftanu, jak básniřce něco říká a přitom se usmívá. Essi na mladíka pohlédla, maličko se zašklebila krásnými rty a rychle pronesla několik slov. Mladík se jakoby zmenšil a ve spěchu odešel, jen jeho uši, rudé jako rubíny, plály ještě dlouho v šeru.

"...hnus, hanebnosti a nestydatost," pokračoval octem páchnoucí vašnost. "Jedno velké uvolnění mravů, milý pane."

"Máš pravdu," přitakal Geralt nejistě, vytíraje chlebem talíř.

"Prosím o ticho, ctěné dámy a vážení pánové," zvolal Drouhard, který se objevil uprostřed sálu. "Slavný mistr Marigold, ač poněkud chorý na těle a unaven, nám teď zazpívá slavnou baladu o královně Marienn a Černém krkavci! Učiní tak na horoucí prosbu slečny mlynářky Veviurky, již, jak prohlásil, nemůže odmítnout."

Slečna Veviurka, jedna z méně půvabných dívek na lavici, okamžitě zkrásněla.

Vybuchla vřava a potlesk, přehlušující další uvolnění mravů octem páchnoucího vašnosty. Marigold počkal na naprosté ticho, zahrál na loutně efektní nástup a pak se dal do zpěvu, nespouštěje oči ze slečny Veviurky, která sloku od sloky krásněla.

Pravda, pomyslel si Geralt, ten děvkař je účinnější než čarodějné olejičky a krémy, které prodává Yennefer ve svém krámku ve Vengerbergu.

Spatřil, jak Essi přechá ze zády v půlkruhu směstnaných Marigoldových posluchačů, jak opatrně mizí ve dveřích na terasu. Hnán podivným impulsem se obratně dostal od stolu a šel za ní.

Stála nakloněna, opřena lokty o zábradlí terasy, hlavu vtaženou mezi drobná, svěšená ramena. Hleděla na zvlněné moře, lesknoucí se měsíčním světlem a přístavními ohni. Pod Geraltovým nohami zavržalo prkno. Essi se narovнала.

"Omlouvám se, nechtěl jsem překážet," řekl prkenně, hledaje na jejích rtech onen nečekaný úsměšek, jenž před chvílkou uštědřila brokátovému mladíkovi.

"Nepřekážíš mi," odpověděla a pousmála se, odhazujíc loknu. "Nehledám samotu, jen čerstvý vzduch. Tobě ten kouř a dusno také vadí?"

"Trochu. Víc mi ale vadí pocit, že jsem tě urazil. Přišel jsem se ti omluvit, Essi, získat opět naději na příjemný rozhovor."

"To já se musím omluvit," odpověděla, opírajíc se rukama o zábradlí. "Reagovala jsem příliš prudce. Vždycky reaguji příliš prudce, nedokážu se ovládnout. Odpuť a dej mi druhou příležitost. K rozhovoru."

Přistoupil blíž a opřel se o zábradlí vedle ní. Cítil její teplo a slabou vůni levandule. Měl vůni levandule rád, i když vůně levandule nebyla vůní šeríku a angreštu.

"Co ti připomíná moře, Geralte?" otázala se najednou.

"Neklid," odpověděl skoro bez přemýšlení.

"Zajímavé. A zdáš se být tak klidný a vyrovnaný."

"Neřekl jsem, že cítím neklid. Ptala ses na dojem."

"Dojmy jsou obrazem duše. Něco o tom vím, jsem básnička."

"A tobě, Essi, co tobě připomíná moře?" otázal se rychle, aby ukončil dohady o neklidu, který pociťoval.

"Věčný pohyb," odpověděla po chvíli. "Změnu. A hádanku, tajemství, něco, co nechápu, co bych mohla popsat tisíci způsoby, v tisících veršů, a přesto bych se nedobrala kořene, skutečné podoby věci. Ano, nejspíš toto."

"Takže," řekl s pocitem, že na něj levandule působí stále silněji, "to co cítíš, je také neklid. A zdáš se být tak klidná a vyrovnaná."

Otočila se na něj, odhodila zlatou loknu a upřela na něj své krásné oči.

"Já, Geralte, nejsem ani klidná, ani vyrovnaná."

Stalo se to najednou, naprosto nečekaně. Pohyb, který udělal, který měl být jen dotekem, lehkým dotekem její paže, se přerodil v silný stisk obou rukou na jejím štíhlém pase, v rychlé, i když ne prudké přiblížení, až po náhlý, krev bouřící dotek těl. Essi najednou ztuhla, napjala se, ohnula se co nejdál dozadu, opřela se rukama o jeho ruce, tak silně, jako by je chtěla ze svého pasu strhnout, ale namísto toho je silně uchopila, naklonila hlavu kupředu, rozevřela ústa a ztuhla.

"Proč... Proč tohle?" zašeptala. Oko měla široce rozevřené, do tváře jí padla zlatá lokna.

Klidně a s rozmyslem se naklonil, přiblížil tvář k její a pak najednou spojili svá ústa v polibku. Essi ale ani teď nepustila jeho ruce objímající ji v pase a i teď co nejvíc ohýbala záda, aby se vyhnula doteku těl. Zůstali tak dlouho, pomalu se otáčeli jako v tanci. Líbala jej s chutí, zkušeně. A dlouho.

Pak se obratně a bez námahy vysvobodila z jeho rukou, otočila se, znovu se opřela o zábradlí a vtáhla hlavu mezi

ramena. Geralt měl najednou nepříjemný, velice hloupý pocit. Ten pocit mu nedovolil přiblížit se k ní a obejmout její přihrbená záda.

"Proč?" otázala se chladně, ani se neotočila. "Proč jsi to udělal?"

Pohlédla na něj úkosem a zaklínač najednou pochopil, že se spletl. Náhle věděl, že jej faleš, lži, přetvářka a bravura dovedou přímo do bažin, na nichž mezi ním a pekelnými propastmi bude už jen pružná, do tenkého škraloupu slisovaná tráva a mech, připravené kdykoli povolit, prasknout, roztrhnout se.

"Proč?" zopakovala.

Neodpověděl.

"Hledáš ženu na tuto noc?"

Neodpověděl. Essi se pomalu otočila a dotkla se jeho paže.

"Vraťme se do sálu," řekla uvolněně, ale to uvolnění jej neoklamalo, cítil, jak moc je napjatá. "Netvař se tak. Vždyť se nic nestalo. A za to, že já muže na tuto noc nehledám, přece nemůžeš. Nemám pravdu?"

"Essi..."

"Vraťme se, Geralte. Marigold už třikrát přidával. Ted' je řada na mně. Pojď, budu zpívat..."

Vrhla na něj zvláštní pohled a odfoukla si loknu z oka.

"Budu zpívat pro tebe."

IV.

"No ne," zatvářil se zaklínač udiveně. "Tak jsi přece jen přišel? Myslel jsem, že se na noc nevrátíš."

Marigold zavřel dveře na závoru, pověsil na skobu loutnu a klobouček s volavčím pérem, svlékl si kazajku, otřepal ji a položil na vaky v koutě pokojíku.

Kromě těch vaků, džberu a obrovského, hrachovinou vycpaného slamníku v podkrovním pokojíku nebylo vůbec nic, žádný nábytek - dokonce i svíčka stála jen ve ztuhlé kaluži vosku na podlaze. Drouhard Marigolda sice obdivoval, ne ale natolik, aby mu poskytl komoru nebo komnatu.

"Pročpak?" otázal se Marigold, zouvaje si boty. "Proč sis myslel, že se na noc nevrátím?"

"Myslel jsem si," zaklínač se zvedl na lokti až hrachovina zachřestila, "že půjdeš zpívat serenády pod okénku slečny Veviurky, k níž jsi celý večer vysílal signály jako sysel, když spatří syslici."

"Ha, ha," zasmál se bard. "Ty jsi ale nedovtipný hlupák. Nic jsi nepochopil. Veviurka? Ta mě vůbec nezajímá. Chtěl jsem jen bodnout ostnem žárlivosti slečnu Akerettu, na niž udeřím zítra. Můžeš mi uvolnit kousek místa?"

Marigold se svalil na slamník a stáhl z Geralta přikrývku. Čert ví proč navztekaný Geralt otočil hlavu k maličkému okénku, kterým by, nebýt pracovitých pavouků, bylo vidět hvězdnatou oblohu.

"Co jsi tak nasrděný?" otázal se básník. "Vadí ti, že svádím holky? Od kdy? Nestal ses náhodou druidem a neslíbil čistotu? Nebo...?"

"Přestaň se těmi kecy. Jsem unavený. Nevšiml sis, že poprvé po dvou týdnech máme slamník a střechu nad hlavou? Nejsi rád, že nám ráno nenapadá rosa na ksicht?"

"Pro mě," roztoužil se Marigold, "slamník bez holky není žádný slamník. Je to neúplné štěstí - a k čemu vůbec je takové neúplné štěstí?"

Geralt zasténal jako vždy, když Marigolda popadla noční upovídanost.

"Neúplné štěstí," pokračoval bard, zaposlouchaný do vlastního hlasu, "je jako... přerušený polibek... Můžeš mi říct,

proč skřípeš zuby?"

"Jsi strašně otravný, Marigolde. Nic než slamníky, holky, zadky, kozy, neúplné štěstí a polibky přerušené psy, které na tebe poštvávají rodiče snoubenek. No, nejspíš nemůžeš jinak. Je vidět, že jen uvolněná frivolnost, abych tomu něčím nevybíravě kurvení, vám umožňuje skládat balady, psát verše a zpívat. Je vidět, a to si zapiš za uši, že tohle je temná strana talentu."

Řekl toho příliš mnoho, ale ne příliš chladně. A Marigold ho snadno a přesně odhalil.

"Aha," prohlásil klidně. "Essi Daven, zvaná Očko. Krásné očko Očka se upřelo na zaklínače a pěkně toho zaklínače přivedlo do zmatku. Zaklínač se k Očku zachoval jako záček ke královně. A namísto, aby hledal chybu v sobě, obviňuje ji a hledá v ní jakési temné strany."

"Nežvaň, Marigolde."

"Kdepak, můj milý. Essi na tebe zapůsobila, to neukryješ. Konečně, nevidím na tom nic špatného. Dej si ale pozor, nesmíš udělat chybu. Není taková, za jakou ji považuješ. Má-li její talent nějaké temné strany, pak určitě ne takové, jaké si představuješ."

"Domnívám se," řekl zaklínač, snaže se ovládnout hlas, "že ji znáš opravdu dobře."

"Dost dobře. Ale ne tak, jak to myslíš. Tak ne."

"To je zvláštní. Alespoň na tebe, to musíš přiznat."

"Jsi pitomec." Bard se protáhl a založil obě ruce za hlavou.

"Pacinku znám ještě skoro jako dítě. Je to pro mě... no... něco jako mladší sestra. Znovu ti říkám, neudělej u ní žádnou hloupou chybu. Moc bys ji tím ublížil, protože jsi na ni i ty udělal dojem. Přiznej se, že na ni máš chuť?"

"I kdyby, tak na rozdíl od tebe o tom nejsem zvyklý mluvit," odpověděl Geralt ostře. "Ani o tom skládat písničky. Děkuju ti za to, co jsi mi o ni řekl, protože jsi mě nejspíš opravdu zachránil před hloupou chybou. Ale teď už konec. Toto téma už považuju za uzavřené."

Marigold ležel dlouho bez pohybu a beze slova. Geralt ho ale znal příliš dobře.

"Už vím," řekl pak básník. "Už všechno vím."

"Viš hovno, Marigolde."

"Viš v čem je tvůj problém, Geralte? Tobě se zdá, že jsi jiný. Ty se chlubíš svou odlišností, tím, co považuješ za nenormální. Ty se s tou svou nenormálností doslova vnucuješ a přitom nechápeš, že pro většinu střízlivě uvažujících lidí jsi tím nejnormálnějším člověkem pod sluncem - a kéž by byl každý tak normální. Co na tom, že máš rychlejší reakce a svislé zřetelnice v oku? Že ve tmě vidíš jako kočka? Že znáš nějaké čáry? To je mi ale věc. Já jsem, můj milý, znal kdysi hostinského, který dokázal deset minut v kuse vypouštět pšouky a to tak, že takhle zahrál melodii žalmu "Vítej nám, vítej, jitřní hvězdo". Nehledě na jeho jistě nevšední nadání, byl to ten nejnormálnější člověk ze všech normálních lidí. Měl ženu, děti a babičku, co byla trop na nohy..."

"Co to má společného s Essi Daven? Mohl bys mi to vysvětlit?"

"Samozřejmě. Určitě máš dojem, Geralte, že se o tebe Očko začala zajímat jen díky chorobné, přímo perverzní zvědavosti, že se na tebe dívá jako na něco zvláštního, dvouhlavé tele nebo salamandra ve zvěřinci. A okamžitě ses nafoukl, při první příležitosti jsi ji uštědřil sprostou, nezaslouženou facku, vrátils jí ránu, kterou ti nedala. Nečerti se, vždyť jsem u toho sám byl. U dalších událostí jsem už ale nebyl, viděl jsem ale váš útěk ze sálu a její zrůžovělé tváře, když jste se vrátili. Ano, Geralte. Já tě varuju před chybou a ty jsi ji už udělal. Chtěls ji vytestat za, podle tebe chorobnou, zvědavost. Rozhodl ses tu zvědavost využít."

"Znovu ti říkám, nežvaň!"

"Pokusil ses," pokračoval bard nevzrušeně, "zjistit, zda se s ní dá jít na seno, zda nebude zvědavá jaké je to, milovat se s podivínem, s mutantem, se zaklínačem. Naštěstí se Essi projevila jako chytřejší z vás dvou a velkomyslně se smílovala nad tvou hloupostí, protože pochopila její příčinu. To si myslím proto, že ses z terasy nevrátil se zpuchlou hubou."

"Už jsi domluvil?"

"Domluvil."

"Tak dobrou noc."

"Vím, proč se vztekáš a skřípeš zuby."

"Jistě, ty víš přece všechno."

"Vím, kdo tě tak zpracoval, že už nedokážeš pochopit normální ženskou. Pěkně se na tobě podepsala ta tvoje Yennefer. Ať mě hrom bací, jestli chápu, co na ní vidíš."

"Nech toho, Marigolde!"

"Opravdu raději nechceš normální děvče, jako je třeba Essi? Má snad ta čarodějka něco, co by Essi neměla? Věk? Očko možná není nejmladší, ale má tolik, na kolik vypadá. A víš ty, k čemu se mi kdysi po pár pohárech Yennefer přiznala? Ha, ha... Řekla mi, že to poprvé dělala s chlapem přesně rok po tom, kdy bylo vynalezeno ruchadlo."

"Lžeš. Yennefer tě má ráda jako morovou ránu a nikdy by se ti nesvěřila."

"No dobře. Zalhal jsem, přiznávám."

"Nemusíš se omlouvat. Znáš tě."

"To se ti jen zdá, že mě znáš. Nezapomínej, že jsem dost složitý charakter."

"Marigolde," povzdechl Geralt, kterému se už opravdu chtělo spát. "Ty jsi cynik, prasák, kurevník a lhář. A na tom, to mi můžeš věřit, není nic složitého. Dobrou noc."

"Dobrou, Geralte."

V.

"Brzy vstáváš, Essi."

Básnířka se pousmála, přidržujíc si větrem cuchané vlasy. Opatrně vešla na molo, vyhýbajíc se dřám a prohnílým prknům.

"Nemohla jsem si nechat ujít možnost vidět zaklínače při práci. Zase mě budeš považovat za příliš zvědavou, Geralte? No, co, nezapírám, jsem opravdu zvědavá. Jak to jde?"

"Jak jde co?"

"Ach, Geralte," řekla. "Nedoceňuješ mou zvědavost, mé nadání k vyhledávání a vykládání informací. Vím už všechno o tom, co se stalo lovcům perel, znám podrobnosti tvé dohody s Aglovaem. Vím, že hledáš námořníka, ochotného plout tam, ke Dračím Zubům. Našels ho?"

Chvilí si ji zkoumavě prohlížel a pak se najednou rozhodl.

"Ne," odpověděl. "Nenašel. Ani jednoho."

"Bojí se?"

"Bojí."

"Jak si to tam chceš prohlédnout, aniž bys vyplul na moře? Jak se chceš dostat netvorovi, který pozabíjel lovce, na kobyliku, když nemůžeš vyplout?"

Uchopil ji za ruku a odvedl k můstku. Šli pomalu po mořském břehu, po kamenité pláži, kolem člunů vytažených na břeh, kolem sítí, natažených na kůlech, mezi větrem kolébanými sušícími se rybami. Geralt nečekaně zjistil, že mu společnost básnířky vůbec nevadí, že ani nepřekáží, ani není vlezlá. A pak, doufal, že klidný a věcný rozhovor odstraní následky onoho hloupého polibku na terase. To, že za ním Essi přišla na molo, vzbuzovalo naději, že se na něj nehněvá.

Byl tomu rád.

"Dostat se netvorovi na kobytku," zabručel, opakuje její slova. "Kdybych tak věděl, jak. Tak málo toho vím o mořských strašidlech."

"To je zajímavé. Podle toho, co vím, je v moři daleko víc potvor než na souši - jak v množství jedinců, tak i v množství druhů. Zdálo by se tedy, že by moře mohlo být docela dobrým polem k tomu, aby se zaklínač mohl ukázat."

"Není."

"Proč?"

"Pronikání lidí na moře," odkašlal si, odvraceje tvář, "netrvá tak dlouho. Zaklínači byli potřební dříve na souši, v první etapě osidlování. Nehodíme se k boji se stvůrami, obývajícími moře, i když je v něm skutečně hromada všelijakého svinstva. Ale naše zaklínačské schopnosti jsou proti mořským nestvůrám nedostatečné. Tyhle příšery jsou pro nás buď příliš velké, nebo příliš opancéřované, nebo ve svém živlu příliš sebejisté. Nebo všechno naráz."

"A ta nestvůra, co zabila lovce? Nemáš zdání, co by to mohlo být?"

"Možná kraken?"

"Kdepak. Kraken by rozbil loď, tahle ale zůstala celá. A, jak se říká, plná krve."

Očko polkla a zřetelně zbledla. "Nemysli si, že dělám chytrou. Vyrostla jsem u moře a leccos jsem viděla."

"Co by to v tom případě mohlo být? Velký kalmar? Mohl postahovat lidi z paluby..."

"To by tam nebyla žádná krev. Nebyl to kalmar, Geralte, ani kosatka, ani drakoželva, protože to něco neobrátilo loď. To něco vystoupilo na palubu a způsobilo tam masakr. Co když tím, že to hledáš v moři, děláš chybu?"

Zaklínač se zamyslel.

"Začínám tě obdivovat, Essi," řekl pak. Básnička se začervenala. "Máš pravdu. To něco mohlo zaútočit ze vzduchu. Mohl to být ornitodragon, gryf, wyvern, poletucha nebo vidlohon. Anebo i rok..."

"Promiň," přerušila jej Essi. "Koukni, kdo sem jde."

Po břehu přicházel Agloval, byl sám, oděv měl silně promočený. Na první pohled zuřil a když je uviděl, až zrudl vztekem.

Essi se lehce uklonila, Geralt se uklonil hlouběji a položil si pěst na srdce.

Agloval si odplivl "Seděl jsem na skaliscích tři hodiny, skoro od úsvitu," zavrčel. "Ani se neukázala. Tři hodiny, jako hlupák, na skaliscích zaléváných mořem."

"To je mi líto..." zamumlal zaklínač.

"Je ti to líto?" vybuchl kníže. "Líto? Je to tvoje vina. Všechno jsi pokazil. Zpackals to."

"Co jsem zpackal? Já jsem tam byl jen jako tlumočník..."

"K čertu s takovou prací," přerušil jej Agloval nahněvaně, odvraceje se stranou. Profil měl rozhodně královský, hodný ražby na mincích. "Jistě, bylo by lepší, kdybych tě nenajímal. Je to paradox, ale dokud jsme neměli tlumočníka, rozuměli jsme si daleko líp - já i Sh'eenaz, jestli chápeš, co tím myslím. Ale teď... Víš ty vůbec, co se říká v městečku? Šeptají si po koutech, že lovci zahynuli, protože jsem rozzuřil mořskou vílu. Že je to její pomsta."

"Pitomost," ohodnotil to zaklínač chladně.

"Jak můžu vědět, že je to opravdu pitomost?" zavrčel kníže. "Vím já, co jsi jí tenkrát nakecal? Vím já, čeho je schopná? S jakými nestvůrami se tam dole, v hlubinách, kamarádí? Moc tě prosím, dokaž mi, že je to pitomost. Přines mi hlavu té nestvůry, která zabila lovce. Dej se do práce a neflirtuj tu na pláži..."

"Do práce?" rozcítil se Geralt. "Jak? Mám na moře vyplout na sudu? Tvůj Zelest námořníkům hrozil mučidly i šibenicí, přesto nikdo nechce vyplout. A sám Zelest taky nijak nespěchá. Je to jako..."

"Co mě má zajímat, jak?" přerušil ho Agloval vřisknutím. "To je tvoje věc! K čemu jsou zaklínači, když ne proto, aby si slušní lidé nemuseli lámat hlavu tím, jak se zbavit příšer? Najal jsem si tě na tu práci a požaduji, abys ji vykonal. A jestli ne, tak se odtud pakuj, jinak tě pošenu důtkami až na hranice mého panství!"

"Uklidni se, milosti," řekla Očko tiše. Bledá tvář a rozechvělé ruce prozrazovaly její vzrušení. "A nehroz, prosím, Geraltovi. Já a Marigold totiž máme pár přátel. Král Ethain z Cidaru, abych se zmínila jen o jednom, má hrozně rád nás i naše balady. Král Ethain je osvědčený panovník a vždycky říkává, že naše balady nejsou jen skočná hudba a rýmy, ale že to je také jistý druh předávání informací, že je to kronika lidstva. Toužíš se, milosti, zapsat do kroniky lidstva? Mohu ti to zařídit."

Agloval na ní na chvilku upřel mrazivý, výsměšný pohled.

"Lovci, kteří zahynuli, měli ženy a děti," řekl pak o hodně klidněji a tišeji. "Ostatní, až jim do hrnců nakoukne hlad, vyplují rychle znovu. Lovci perel, hub, ústřic a langust, rybáři, všichni. Teď se bojí, ale hlad ten strach rychle zažene. Vyplují. Jenže - vrátí se? Co ty na to, Geralte? Slečno Daven? Jsem zvědav na tvou baladu, která o tom bude vyprávět. Na baladu o zaklínači, stojícím nečinně na břehu a hledícím na krví zbrocené paluby lodí, na uplakané děti."

Essi pobledla ještě víc, pak ale hrdě hodila hlavou, odfoukla loknu a už už se chystala odpovědět, Geralt ji ale rychle chytil za ruku a stiskl, aby jí zabránil mluvit.

"Stačí," řekl. "V celé té záplavě slov je důležité jen jedno. Najal sis mě, Aglovale. Přijal jsem ten úkol a jestli je uskutečnitelný, tak jej splním."

"S tím taky počítám," odvětil kníže krátce. "Takže zatím na shledanou. Má poklona, slečno Daven."

Essi se neuklonila, jen lehce přikývla. Agloval si povytáhl mokré kalhoty a vykročil k přístavu, klopýtaje na mokřím kamení. Geralt si teprve teď uvědomil, že pořád ještě drží básničku za ruku a že se básnička vůbec nepokouší dostat ze sevření. Pustil ji, Essi, pomalu se vracějící ke své obvyklé barvě, se obrátila tváří k němu.

"Je to tak snadné, přinutit tě abys ses pustil do takového rizika," řekla. "Stačí jen pár slov o ženách a dětech. A tolik se toho navykládá o tom, jak prý jste vy, zaklínači, bezcitní. Geralte, Agloval kašle na ženy, děti i starce. On jen chce, aby se zase začaly lovit perly, protože ztrácí každým dnem, kdy se neloví. On tě krmí hladovými dětmi a ty jsi okamžitě ochoten riskovat život..."

"Essi," přerušil ji. "Jsem zaklínač. Je to moje práce, riskovat život. Děti s tím nemají nic společného."

"Mě nepřesvědčíš."

"Proč si myslíš, že chci?"

"Protože kdybys byl tak chladný profesionál, jak se tváříš, pokusil by ses zvednout cenu. A ty ses ani slovem nezmínil o penězích. No dobrá, nechme už toho. Vracíme se?"

"Neprojdeme se ještě trochu?"

"Ráda. Geralte?"

"Prosím?"

"Říkala jsem ti, že jsem vyrostla u moře. Umím ovládat loď a..."

"To pusť z hlavy."

"Proč?"

"Pusť to z hlavy," zopakoval zostra.

"Mohl bys to," řekla, "říct slušněji?"

"Mohl bych. Jenže ty bys to pak brala... čert ví, jak. A já jsem jen bezcitný zaklínač a chladný profesionál. Riskuju vlastní život. Cizí nikdy."

Essi zmlkla. Viděl, jak sevřela ústa, jak pohodila hlavou. Poryv větru jí opět rozcuchal vlasy, na okamžik skryl její obličej

za změní zlatavých pramenů.

"Chtěla jsem ti jen pomoci," řekla.

"Já vím. A děkuji ti."

"Gerate?"

"Prosím?"

"Co když je v těch řečech, o nichž tu hovořil Agloval, něco pravdy? Víš přece, že víly nejsou vždycky a všude přátelské. Byly už takové případy..."

"Tomu nevěřím."

"Nymfy," pokračovala Očko zamyšleně, "nereidy, tritóni, mořské víly. Kdo ví, čeho jsou schopni. A Sh'eenaz ... Měla důvod..."

"Nevěřím," přerušil ji.

"Nevěříš nebo nechceš věřit?"

Neodpověděl.

"A ty chceš, abych tě považovala za chladného profesionála?" otázala se se zvláštním úsměvem. "Za někoho, kdo uvažuje čepelí meče? Jestli chceš, tak ti povím, jaký jsi doopravdy."

"Vím, jaký jsem doopravdy."

"Jsi citlivý," řekla tiše. "V hloubi duše plné nepokoje. Tvoje kamenná tvář a klidný hlas mě nesplete. Jsi citlivý a tvoje citlivost ti teď káže bát se, že to, čemu by ses měl postavit s mečem v ruce, může mít svou pravdu, může nad tebou mít morální převahu..."

"Ne, Essi," odpověděl zvolna. "Nehledej ve mně námět k cituplné baladě, baladě o vnitřně rozervaném zaklínači. Možná bych i chtěl, aby to tak bylo, ale není to tak. Mé vnitřní pochyby za mě řeší kodex a výchova. Výcvik."

"Nemluv tak," vybuchla. "Nechápu, proč se snažíš..."

"Essi," přerušil ji opět. "Nechtěl bych, aby sis o mně vytvořila falešnou představu. Nejsem potulný rytíř."

"Nejsi chladný a nemyslíci vrah."

"Nejsem," souhlasil klidně. "Nejsem, i když jsou lidé, kteří si to myslí. Není to ale moje cituplnost a charakterové přednosti, které mě stavějí výše, ale hrdá a arogantní pýcha profesionála, přesvědčeného o své ceně. Profesionála, jenž je přesvědčen, že kodex jeho profese a chladná rutina je lepší než emoce, že se vyvaruje chyby, již by mohl udělat, kdyby se zamotal v uvažování o Dobru a Zlu, Řádu a Chaosu. Kdepak, Essi. Nejsem to já, kdo je citlivý, ale ty. Tvé povolání to ovšem vyžaduje, že? To tebe vzrušila myšlenka na to, že na pohled velice sympatická mořská víla byla uražena a tak zaútočila na lovce perel, aby se pomstila. Okamžitě pro ni hledáš omluvy, polehčující okolnosti, třeseš se při myšlence, že by knížetem placený zaklínač mohl zabít krásnou vílu jen proto, že si dovolila podlehnout emocím. Jenže zaklínač, Essi, takové pochyby nemá. Ani emoce. Kdyby se i ukázalo, že to byla víla, zaklínač ji nezabije, protože mu to kodex zakazuje. Kodex pochyby řeší za zaklínače."

Očko prudce zvedla hlavu a pohlédla na něj.

"Všechny pochyby?" otázala se rychle.

Ví o Yennefer, pomyslel si. Ví o ní. Ech, Marigolde, ty jsi ale drbna. Dívali se na sebe.

Co se skrývá v tvých modrých očích, Essi? Zvědavost? Fascinace odlišností? Jaké temné strany tvého nadání, Očko?

"Odpusť," řekla. "Ta otázka byla hloupá. A naivní. Naznačující, že jsem uvěřila tomu, co jsi říkal. Vraťme se. Ten vítr proniká až do morku kostí. Podívej se, jaké jsou na moři vlny."

"Vidím. Víš, Essi, je to zajímavé..."

"Co je zajímavé?"

"Dal bych hlavu za to, že ten balvan, na němž se Agloval setkává s vilou, byl blíž u břehu a že byl větší. A teď ho už ani není vidět."

"Přiliv," řekla Essi krátce. "Zanedlouho voda stoupne až tam, k tomu útesu."

"Až tam?"

"Ano. Voda se tu zvedá i klesá dost silně. Dobře nad deset loktů, protože tady, v úžině a v ústí řeky dochází k takzvané přílivové ozvěně, nebo jak tomu říkají námořníci."

Geralt hleděl k mysu, na Dračí Zuby, zakousnuté do hučícího, zpěněného příboje.

"Essi," otázal se, "a kdy začne odliv?"

"Odliv?"

"Jak daleko ustoupí moře?"

"Cože...? Aha, už tě chápu. Ano, máš pravdu. Ustoupí až po čáru šelfu."

"Čáru čeho?"

"No, jakoby police, kterou tvoří útesy, padající strmě z okraje do hlubiny."

"Dračí Zuby? ..."

"Jsou přesně na okraji."

"Budou dosažitelné suchou nohou? Kolik bych měl času?"

"To nevím," zamračila se Očko. "Bylo by třeba zeptat se domorodců. Nezdá se mi ale, že by to byl nejlepší nápad, Geralte. Koukni, mezi pevninou a Zuby jsou skaliska, celé pobřeží je rozsekáno zátokami a fjordy. Až začne odliv, vytvoří se tam úžiny, tůně, vyplněné vodou. Nevím, jestli..."

Od moře, od takřka neviditelných skal k nim dolehlo šplouchnutí. A hlasitý, melodický výkřik.

"Bělovlasý!" zvolala víla, půvabně přeskakující hřbet vlny, bijící do vody krátkými, elegantními údery ocasem.

"Sh'eenaz!" vykřikl na odpověď a zamával.

Malá mořská víla připlavala ke skalám, vztyčila se ve zpěněné, zelené vodě, oběma rukama si hodila vlasy dozadu, předvádějíc přitom hrud' se všemi jejími půvaby. Geralt mrkl na Essi. Dívka maličko zrudla a smutně a stydlivě na okamžik pohlédla na své vlastní vnady, nesměle se rýsující pod oděvem.

"Kde je ten můj?" zazpívala Sh'eenaz, když připlavala blíž. "Vždyť tu přece měl být."

"Byl tu. Čekal tři hodiny a šel pryč."

"Odešel?" podivila se víla vysokým trylkem. "Nepočkal? Nevydržel mizerné tři hodiny? To jsem si mohla myslet. Ani trochu se nedokáže obětovat! Ani trochu! Je hnusný, hnusný, hnusný! A co tady děláš ty, Bělovlasý? Vyšel ses na procházku se svou milou? Jste moc hezký párek, jen ty nohy vás hyzdí."

"Není to moje milá. Sotva se známe."

"Opravdu?" podivila se Sh'eenaz. "Škoda. Hodíte se k sobě, sluší vám to spolu. Kdo je to?"

"Jsem Essi Daven, básnířka," zazpívala Očko s přízvukem a melodií, při nichž zaklínačův hlas zněl jako vraní krákání. "Jsem ráda, že tě poznávám, Sh'eenaz."

Víla plácla rukama do vody a zvučně se zasmála.

"To je hezké!" vykřikla. "Ty znáš náš jazyk! Čestné slovo, překvapujete mě, vy lidé. Opravdu, nejsou mezi námi tak velké rozdíly, jak se obvykle tvrdí."

Zaklínač byl stejně zaskočený jako víla, ačkoli mohl předpokládat, že vzdělaná a sečtělá Essi zná lépe než on Starý jazyk, řeč elfů, jejíž zpěvnou verzi užívaly mořské víly, nymfy a nereidy. Mohlo mu také být jasné, že zpěvnost a složitá melodičnost vilí řeči, jež pro něj byly ztížením, znamenaly pro Očko ulehčení.

"Sh'eenaz!" zvolal. "Něco nás přece jen odděluje - a někdy to může být i prolitá krev! Kdo... Kdo zabil lovce perel, tam, při těch skalách? Pověz mi to!"

Víla se ponořila tak rychle, až rozbouřila vodu. Za chvíli opět vyplula na hladinu, krásnou tvářičku ale měla staženou ve škaredé grimase.

"Neopovažujte se!" vykřikla pronikavě. "Neopovažujte se přiblížit ke Schodům! Tam nesmíte! Nevšímejte si jich! To není nic pro vás!"

"Copak? Copak není pro nás?"

"Není to pro vás," vykřikla Sh'eenaz a vrhla se naznak do vln.

Vodní tříšť vystříkla vysoko k obloze. Ještě na okamžik viděli její ocas, rozeklanou, vidlicovitou ploutev, třepetající se ve vlnách. Pak zmizela v hlubinách.

Očko si upravila vlasy, rozčuchané větrem. Zůstala stát bez pohybu, jen nachýlila hlavu.

"To jsem netušil, Essi," odkašlal si Geralt, "že tak dobře znáš Starý jazyk."

"Taky jsi to ani vědět nemohl," odvětila se zřetelnou hořkostí v hlase. "Vždyť my.... My se přece sotva známe."

VI.

"Gerate," řekl Marigold, rozhlížející se a čenichající jako lovecký pes. "Hrozně to tu smrdí, nemyslíš?"

"Co já vím?" potáhl zaklínač nosem. "Byl jsem už na místech, kde to smrdělo daleko víc. Tohle je jen pach moře."

Bard otočil hlavu a plivl mezi kameny. Voda bublala ve skalních rozsedlinách, pěnila, šuměla, odkrývala vlnami vymyté štěrkovité úžlabiny. "Koukni, jak to krásně vyschlo, Gerate. Kam se poděla ta voda? Jak to, k čertu, s těmi přílivy a odlivy vlastně je? Kde se berou? Nikdy ses nad tím nezamyslel?"

"Ne. Měl jsem jiné starosti."

"Já si myslím," zachvěl se Marigold, "že tam, v hlubinách, na samotném dně toho mizerného oceánu, sedí obrovská nestvůra, tlustá, šupinatá příšera, ropucha s rohy na obludném čele. A někdy natahuje vodu do panděra - a s tou vodou všechno, co tam žije a dá se jíst - ryby, tuleně, želvy, všechno. A pak, až kořist stráví, zase vodu vyvrhne a máme tady příliv. Co myslíš, Gerate?"

"Myslím, že jsi dětina. Yennefer mi kdysi říkala, že příliv a odliv způsobuje Měsíc."

Marigold se rozřehtal.

"To je mi ale blbost! Co má Měsíc společného s mořem? Na Měsíc vyjí jenom psi. Dostala tě, ta tvoje lhářka, udělala si z tebe srandu. A podle toho, co vím, tak ne poprvé."

Zaklínač to přešel mlčením. Hleděl na vlhkem se lesknoucí kameny v úžlabinách, odkrytých odlivem. Pořád v nich ještě bouřila a pěnila voda, zdálo se ale, že už co nevidět zmizí.

"No, tak do práce," řekl, vstal a upravil si meč na zádech. "Dál už čekat nemůžeme, protože bychom to do přílivu nestihli. Pořád ještě trváš na tom, že tam chceš jít se mnou?"

"Jistě. Náměty na balady nejsou šišky, nenajdeš je pro stromkem. A pak, Pacinka má zítra narozeniny."

"Nevidím v tom žádnou souvislost."

"To je škoda. Mezi námi, normálními lidmi, je takový obyčej dávat si k narozeninám dárky. Na to, aby jí něco koupil, nemám. Najdu pro ni něco na mořském dně."

"Sledě? Ježka?"

"Jsi hlupák. Najdu jantar, mořského koníka nebo nějakou krásnou lasturu. Jde o symbol, o projev toho, že na ni myslím, důkaz sympatií. Mám Očko rád a chci jí udělat radost. Nerozumíš? To jsem si mohl myslet. Jdeme. Ty první, protože tam může být nějaká potvora."

"Dobrá."

Zaklínač sklouzl z útesu na slizké kameny, pokryté chaluhami. "Já jdu napřed, abych tě, kdyby něco, kryl. Protože na tebe myslím, na důkaz sympatií. Jen měj na paměti, že když vykřiknu, musíš vzít nohy na ramena a nemotat se mi před mečem. Nejdeme sbírat mořské koníky. Jdeme vyfídit nestvůru, která vraždí lidi."

Vykročil dolů, do úvozů odkrytého dna, místy se brodili ve vodě, pořád ještě bouřící ve skalních komínech. Šlapali v prohlubních, vystlaných pískem a kamením.

A jako by toho nebylo dost, začalo pršet, zakrátko tedy byli mokří od hlavy k patám.

Marigold se každou chvíli zastavoval a hrabal klacíkem ve štěrku a hromádách chaluh.

"Koukej, Geralte, rybička. Malá a červená, ať mě vezme čert! A tady, malý úhoř. A tohle? Co je to? Vypadá to jako velká, průzračná blecha. A tohle... Ó, matko! Geraaaltééé!!!"

Zaklínač se prudce otočil s mečem v ruce.

Byla to lidská lebka, bílá, hladká jako kámen, zaklíněná do skalní rozsedliny, vybílená pískem. A nejen to. Když Marigold viděl v očním důlku se plazící mnohonožku, otřásl se a ječivě vykřikl. Zaklínač pokrčil rameny a šlapal dál k mořem odkryté kamenité plošině, ke dvěma ostrým útesům, zvaným Dračí Zuby, které teď vypadaly jako hory. Postupoval opatrně. V kalužích a tůních se vlnily velké medúzy a hadi. Malí krabi, pestří jako kolibříci, před nimi prchali - utíkali stranou a komicky přitom knitali nožičkami.

Geralt už zdaleka viděl mrtvolu, uvízlou mezi kameny. Utopenec hýbal zpod chaluh prosvítajícím hrudníkem, ač už neměl nárok hýbat čímkoli. Henžil se kraby z vnějšku i zevnitř. Nemohl být ve vodě déle než den, ale krabi ho stačili obrát tak, že nějaká prohlídka už neměla žádný smysl. Zaklínač beze slova změnil směr chůze a obešel mrtvolu velikým obloukem. Marigold si ničeho ani nevšiml.

"Hrozně to tu smrdí shnilotinou," zanádal, doháněje Geralta, odplivl si a otřepal vodu z klobouku. "A lije. A ještě k tomu je tu zima. Nachladnu a přijdu o hlas, u všech čertů...!"

"Nebrblej. Jestli se chceš vrátit, cestu znáš."

Hned za úpatím Dračích Zubů se nacházela rovná skalní police, dál už pak byla hlubina, poklidně se vlnící moře. Hranice odlivu.

"Ha, Geralte," rozhlížel se Marigold. "Zdá se, že ta tvoje nestvůra měla dost rozumu, aby se ztratila v moři zároveň s ustupující vodou. A ty sis určitě myslel, že tady někde s břichem nahoru bude čekat, až ji podfízneš...!"

"Bud' zticha!"

Zaklínač se přiblížil k okraji polici, klekl si a opatrně se rukama opřel o ostré mušle obrůstající skálu. Nic neviděl. Voda byla tmavá a hladina zakalená, znatnělá deštěm.

Marigold zkoumal všechny kouty útesů, kopanci zaháněje drzejší kraby, prohlížel si a ohmatával mokrá skaliska, vousatá visícími řasami, skvrnitá hrbolatými koloniemi mušlí a korýšů.

"Hej, Geralte!"

"Co je?"

"Koukni na ty mušle. To jsou perlorodky, nebo ne?"

"Ne."

"Ty tomu rozumíš?"

"Nerozumím."

"Tak se zdrž komentářů, dokud tomu rozumět nezačneš. Jsou to perlorodky, tím jsem si naprosto jist. Hned nasbírám nějaké perly, z té výpravy bude přece jen nějaký profit, nejen rýma. Mám je nasbírat, Geralte?"

"Sbírej. Netvor zabíjí lovce. Sběrači do té kategorie spadají taky."

"To mám být vábníčka?"

"Jenom sbírej, sbírej. A ber ty největší mušle. Když v nich nebudou perly, tak si aspoň uvaříme polívku."

"To tak. Budu brát jenom perly a skořápky může poskákat pes. K čertu... jak se to... do psiho lejna... otvírá? Nemáš nůž, Geralte?"

"Tak ty sis nevzal ani nůž?"

"Jsem básník a ne nějaký lupič. Ale, šlak to tref, nasbírám to do torby, perly vyloupnu později. Ech ty, lez ven!"

Odkopnutý krab přeletěl nad Geraltovou hlavou a plácl sebou do vln. Zaklínač pomalu obcházel okraj police, zahleděn do temné, neproniknutelné vody. Slyšel jen rytmické klepání kamene, jínž Marigold odrážel mlže od skály.

"Marigolde! Pojd' sem, koukni!"

Popraskaná, rozbitá police najednou končila rovnou, ostrou hranou padající kolmo dolů. Pod hladinou moře bylo zřetelně vidět obrovské, pravidelné mramorové kvádry, obrostlé sasankami, korály a všelijakými vodními rostlinami, vlnícími se ve vodě jako květiny ve větru.

"Co je to? Vypadá to... jako schodiště."

"Protože to taky schodiště je," zašeptal Marigold užasle. "Ano, je to schodiště, vedoucí do podmořského města. Do legendárního města Ys pohlceného mořem. Slyšels legendu o městě v hlubinách, o Ys Pod Vodami? Ach, napíšu o tom baladu, takovou, že konkurence zbledne závistí. Musím si to prohlédnout zblízka... Koukni, je tam nějaká mozaika, něco je tam vyryto nebo vytesáno... Někáké nápisy? Běž stranou, Geralte!"

"Marigolde! Je tam hluboko! Spadneš..."

"No a, stejně už jsem dost mokrý. Podívej se, tady je mělko, voda dosahuje sotva po pás, na tom prvním schodu. A široké je to jako taneční sál. Ó, k čertu..."

Geralt bleskově skočil do vody a podržel barda, ponořeného až po krk.

"Zakopl jsem o tohle hovno!" Po vzduchu lapající Marigold se otrepal a v obou rukou zvedl velkou, plochou mušli kobaltové barvy, porostlou štětkami sasank.

"Je jich na těch schodech plno. Nemyslíš, že má docela pěknou barvu? Pojd' sem strčím ji do tvé torby, moje už je plná."

"Polez sem!" zavrčel rozezlený zaklínač. "Okamžitě lez na polici, Marigolde. Tohle není žádná sranda."

"Tiše! Slyšels? Co to bylo?"

Geralt slyšel. Zvuk zazněl zespodu, z vody. Hluchý a hluboký, ale zároveň slabý, tichý, krátký a nedokončený. Zvuk zvonu.

"Zvon, aby to kat spral," zašeptal Marigold, vytahuje se na polici. "Měl jsem pravdu, Geralte. Je to zvon potopeného Ys, zvon města přízraků, utlumený tíhou hlubiny. To nám prokletí vyprávějí..."

"Zavřeš už konečně tu hubu?"

Zvuk se ozval znovu, podstatně blíž.

"... vyprávějí nám," pokračoval bard, vykrucuje si šosy kabátce, "o svém strašném osudu. Ten zvon je varování..."

Zaklínač si přestal všimát Marigoldových řečí a zapojil jiné smysly. Cítil. Něco cítil.

"Je to varování!" Marigold povyplázl jazyk, což bylo jeho zvykem, když se soustředil. "Varování, protože ... hmm... abychom nezapomněli...hmm... hmmm... Už to mám!"

Zní hluše srdce zvon hlas,
o smrti píseň zpívá,
o smrti, jež má tolik krás,
víc, nežli svět nám skrývá.

Voda vedle zaklínače vybuchla. Marigold vykřikl. Nestvůra s vypoulenýma očima, vynořivší se z pěny, zaútočila na zaklínače širokou, zubatou, kose podobnou čepelí. Geralt držel meč v ruce hned, jen co voda začala stoupat, takže teď se jen obratně prohnul v bocích a sekl netvora po šupinatém krku. Okamžitě se otočil na druhou stranu, kde rozbouřil vodu další, v podivné přilbici, v něčem, co vypadalo jako brnění ze zašlé mědi. Zaklínač se široce rozmáchl a odrazil krátké kopí, jímž se jej přišera snažila zasáhnout. S razancí, již dosáhl po odražení útoku, sekl po rybohadí, zubaté tlamě. Pak odskočil k hraně police, rozstříkaje přitom vodu.

"Zdrhej, Marigolde!"

"Podej mi ruku!"

"Zdrhej, k čertu!"

Třetí nestvůra se vynořila se zakřivenou šavlí v zelené, kostlivecké ruce.

Zaklínač se odrazil zády od mušlemi naježené skály, zaujal postavení, ale rybooká stvůra se nepřibližovala. Vzárustem se Geraltovi vyrovnala, voda ji dosahovala rovněž až k pasu, ale impozantně naježený hřeben na hlavě a rozevřené skřele způsobovaly, že se zdála být vyšší. Grimasa, v níž se zkrivila široká, zuby vyzbrojená tlama, až neuvěřitelně připomínala krutý úsměv.

Nestvůra, aniž vy si vůbec všimla dvou ve smrtelné křeči se svíjejících těl ve zrudlé vodě, zvedla svou šavli, již držela obouruč za dlouhou rukojeť bez záštity.

Naježila hřeben ještě víc, ještě víc rozevřela skřele a zručně zatočila čepelí ve vzduchu. Geralt slyšel, jak lehké ostří syčí a sviští.

Netvor udělal krok kupředu a vyslal k zaklínači vlnu. Geralt zatočil mečem a zasvištěl jím v odpovědi. A také vykročil, přijímaje vyzvání.

Rybooký zručně přeložil prsty na rukojeti a pomalu složil bronzem a mědí opancéřované paže, ponořil je až po lokty, skrýváje zbraň pod vodou. Zaklínač uchopil meč obouruč - pravou rukou těsně pod záštitou, levou za hlavicí - zvedl zbraň trochu stranou, nad pravé rameno. Díval se do netvorových očí, jenže to byly opalizující oči rybí, oči s panenkami jako tečky, lesknoucí se studeně a kovově. Oči, jež nic nevyjadřovaly a nic neprozrazovaly. Nic, co by mohlo varovat před útokem.

Z hloubky, zezdola ze schodiště, mizejícího v černé vodě, zaznívaly zvuky zvonu. Stále bližší, stále zřetelnější.

Rybooký vytrhl šavli z vody a vrhl se kupředu, zaútočil jako myšlenka rychlým postranním seknutím zespodu. Geraltovi pomohlo jen štěstí, předpokládal, že rána půjde zprava. Odrazil čepelí namířenou dolů, silně se vytočil, okamžitě meč obrátil a svázal jej naplocho s netvorovou šavlí. Teď vše záviselo na tom, kdo první přeloží prsty na rukojeti, kdo první přejde z plochého, statického postavení čepelí do úderu, úderu, jehož sílu už připravovali oba, přenášeje váhu na správnou nohu. Geralt už věděl, že jsou oba stejně rychlí.

Jenže Rybooký měl delší prsty.

Zaklínač jej sekl do boku, nad kyčlí, učinil půlobrat, zranil ho, přitlačil na meč a pak bez námahy uhnul před širokým a bezvládným, zmateným a nehezkým úderem.

Stvůra, nehlasně otevírající tlamu, zmizela pod vodou, v níž tepala temně rudá oblaka.

"Podej mi ruku! Rychle!" zaječel Marigold. "Plavou sem, je jich moc! Vidím je!"

Zaklínač se chytil bardovy pravice a vyskočil z vody na kamennou polici. Za ním pleskla vlna.

Začínal příliv.

Hbitě prchali, pronásledování zvedající se vodou. Geralt se otočil a spatřil, jak z moře vyskakuje nespočetně mnoho dalších rybích nestvůr, jak se za nimi ženou, jak skákají na svalnatých nohách. Beze slova přidal do běhu.

Marigold namáhavě dýchal, běžel těžce, rozstříkoval kolem sebe vodu, dosahující málem až ke kolenům. Najednou zakopl, upadl, plácl sebou do kamení a opřel se o rozechvělé ruce. Geralt jej uchopil za pas a vytrhl ho z kolem se vařící pěny.

"Zdrhej!" křikl. "Zdržím je!"

"Geralte..."

"Utíkej, Marigolde! Voda ten úvoz co nevidět zaleje a pak už se odtud nedostaneme! Uháněj jak jen můžeš!"

Marigold vyjekl a rozběhl se. Zaklínač prchal za ním, počítal s tím, že se netvoří při pronásledování roztáhnou. Bylo mu jasné, že v boji s celou skupinou nemá ani nejmenší šanci.

Dohnali ho až u průrvy, protože voda už byla natolik hluboká, že mohli plavat, zatímco on se musel namáhavě škrábat v pěně přes slizké balvany. V průrvě ale bylo příliš těсно, takže jej nemohli obklíčit ze všech stran. Zastavil se v tůňce, kde Marigold předtím našel lebku.

Zastavil a otočil se. A hned se i uklidnil.

Prvního zasáhl špičkou meče v místech, kde by měla být skráně. Druhého ozbrojeného něčím, co se podobalo krátkému tesáku, rozsekl břicho. Třetí uprchl.

Zaklínač se vrhl nahoru po svahu, jenže v téže chvíli stoupající se voda zahučela, vzpěnila se, zavířila v úžlabině, strhla jej ze skály a odvěkla dolů, do zvířeného proudu. Srazil se s jednou z nestvůr, odkopl ji. Někdo jej ale chytil za nohy a potáhl dolů, ke dnu. Uhodil se zády o skálu, otevřel oči - v pravý čas, aby zahlédl tmavé postavy nepřátel, dva rychlé záblesky. První záblesk odrazil mečem, před druhým se instinktivně kryl levou rukou. Ucítí ránu, bolest a hned nato ostré zaštipání soli.

Odrazil se nohama ode dna, vyjel nahoru, ke hladině, složil prsty a vystřelil Znamení. Výbuch byl tlumený, zasáhl uši krátkým zábleskem bolesti. Jestli se z toho dostanu, říkal si když mlátil do vody rukama nohama, jestli se z toho dostanu, pojedu za Yen do Vengerbergu, zkusím to ještě jednou... Jestli se z toho dostanu.

Zdálo se mu, že slyší bučení trubky. Nebo rohu.

Vlna, která znovu vyrazila strží, jej zvedla nahoru a vyhodila břichem na velký balvan. Teď už dokonale slyšel bučení rohu i Marigoldův řev, který se zdál přicházet ze všech stran najednou. Vyfoukl slanou vodu z nosu, rozhlédl se, když předtím odhodil mokré vlasy z očí.

Byl na břehu skoro tam, odkud vyrazili. Ležel břichem na kamení, příboj kolem se vařil v bílé pěně.

Za ním, v úžlabině, z níž teď byl úzký záliv, tančil na vlnách velký, šedý delfín.

Na jeho hřbetu, pohazujíc mokřými, světle zelenými vlasy, seděla malá mořská víla.

Měla opravdu moc krásná řadra.

"Bělovlasý!" zazpívala, mávajíc rukou, v níž držela velikou, ostnatou, spirálovou lasturu. "Jsi naživu?"

"Jsem," podivil se zaklínač. Pěna kolem něj zružověla. Levá paže mu tuhla a štípala solí. Rukáv kabátce byl rozseknutý, z díry se valila krev. Dostal jsem se z toho, řekl si, zase se to podařilo. Ale ne, nikam nepojedu.

Spatřil Marigolda. Běžel k němu, klouzaje na mokřích oblázcích.

"Zdržím je!" zazpívala víla a opět zadula na lasturu. "Ale ne nadlouho! Utíkej a už se sem nevracej, Bělovlasý! Moře... To není pro vás!"

"Já vím!" zakřičel na odpověď. "Já vím! Děkuji ti, Sh'eenaz!"

VII.

"Marigolde," ozvala se Očko, když trhala zuby konce obvazu a dělala uzel na GERALTOVĚ zápěstí, "vysvětli mi, kde se pod schodištěm vzala ta hromada mušlí? Drouhadrova žena je právě uklízí a nijak při tom neskrývá, co si o vás dvou myslí."

"Mušle?!" podivil se Marigold. "Jaké mušle? Nemám ponětí. Třeba je tam upustily přelétající kačeny?"

Geralt otočil obličej do stínu a usmál se. Usmál se, když si vzpomněl na Marigoldovo nadávání, když strávil celé odpoledne otevíráním mušlí a prohrabováním rosolovitého masa, poranil si prsty, ušpinil košili a nenašel přitom ani perličku. A nebylo divu, protože to zřejmě nebyly žádné perlородky, jen obyčejné slávky nebo něco podobného. Nápad, že by si z mušlí mohli udělat polévku, odvrhli hned, když Marigold otevřel první - měkkýš nevypadal zrovna nejchutněji a smrděl tak, až jim tekly slzy z očí.

Očko dokončila obvaz a posadila se na obrácený džber. Zaklínač poděkoval, prohlíží se si zručně obvázanou ruku. Rána byla hluboká a dlouhá, zasáhla i loket, který se při každém pohybu bolestně ozýval. Ošetřili ji provizorně ještě u moře, ale než stačili dojít domů, začala opět krváčet. Před příchodem dívky si Geralt nalil na rozseknutou paži elixír srážející krev, znečistlivěl si ránu uklidňujícím elixírem a Essi jej našla, když se právě s Marigoldem pokoušel zašít ránu nití, navlečenou do rybářského háčku. Hrozně jim vynadala a sama se pustila do ošetřování, během něhož ji Marigold poctil barvitým vyprávěním o boji, přičemž si několikrát vyhradil veškerá práva na baladu o této příhodě. Essi GERALTA, samozřejmě, zasypala lavinou otázek, na něž neuměl odpovědět. Přijala to špatně, nespíš měla pocit, že před ním něco tají. Nasupila se a přestala se vyptávat.

"Agloval už to ví," oznámila jim. "Byli jste viděni při návratu a Drouhardová, když viděla na schodech krev, okamžitě letěla na drby. Lidi se rozeběhli ke skaliskům v naději, že vlny něco vyhodí - motají se tam ještě teď - ale, pokud vím, nenašli vůbec nic."

"A ani nenajdou," odpověděl zaklínač. "K Aglovalovi zajdu zítra, ale můžeš-li, upozorni ho, aby lidem zabránil motat se kolem Dračích Zubů. Jenom ani slovo, prosím, o tom schodišti a o Marigoldových fantaziích o městě Ys. Okamžitě by se našli nějakí hledači pokladů a senzací - a měli bychom tu další mrtvé..."

"Nejsem žádná drbna," urazila se Essi a prudce si odhodila loknu z čela. "Když se tě na něco ptám, tak ne proto, abych s tím okamžitě běžela ke studni a vykládala to pradlenám."

"Promiň."

"Musím odejít," oznámil Marigold. "Mám schůzku s Akerettou. GERALTE, půjčím si tvoji kazajku, protože moje je nelidsky zaprasená a pořád ještě mokrá."

"Všechno je tu mokré," řekla Očko znechuceně a zhnuseně odkopla špičkou střevočku rozházené části oděvu. "Copak to takhle jde? Musí se to pověsit, pořádně vysušit... vy jste ale hrozní chlapi."

"Samo to neuschne." Marigold si natáhl GERALTOVU vlhkou kazajku a potěšeně si prohlížel stříbrné cvoky na rukávech.

"Nevykládej. A to je co? No ne, ta torba je pořád ještě plná svinstva a řas! A tohle... co je to? Fuj!"

Geralt i Marigold mlčky hleděli na kobaltově modrou mušli, již Essi držela mezi dvěma prsty. Zapomněli. Mlž byl pootevřený a velice páchl.

"To je dárek," prohlásil trubadúr, couvaje ke dveřím. "Zítra máš narozeniny, že, Pacinko? No, tak to je dárek pro tebe."

"Tohle?"

"Hezká, že?" Marigold natáhl vzduch a rychle dodal: "To je od GERALTA. Vybral to pro tebe. Ach, už je pozdě. Mějte se..."

Po jeho odchodu byla Očko chvíli zticha. Zaklínač hleděl na smrdícího mlže a styděl se. Za Marigolda i za sebe.

"Ty sis vzpomněl, že mám narozeniny?" zeptala se Essi pomalu, držíc mušli daleko od těla. "Opravdu?"

"Dej to sem!" řekl ostře. Vstal ze slamníku, chráně si přitom poraněnou ruku.

"Omlouvám se ti za toho idiota..."

"Ne," protestovala a vytáhla z pochvy u pasu malý nožík. "Je to opravdu moc krásná mušlička, nechám si ji na památku. Jen ji trochu omyju a zbavím se... obsahu. Vyhodím to z okna, ať se kočky pomějou."

Něco kleplo o podlahu a odkutálelo se. Geralt napjal zrak a spatřil to něco dřív než Essi.

Byla to perla. Krásně opalizující a lesklá perla světle modré barvy, velká jako nabobtnalé zrnko hrachu.

"Bohové!" Očko to uviděla rovněž. "Geralte... Perla!"

"Perla," zasmál se. "Takže jsi přece jen dostala dárek, Essi. To jsem rád."

"Geralte, to přece nemůžu přijmout. Ta perla má cenu..."

"Je tvoje," přerušil ji. "I když si Marigold hraje na hlupáka, tak skutečně na tvoje narozeniny myslel. Skutečně ti chtěl udělat radost. Mluvil o tom, a mluvil o tom hlasitě. No a osud jej vyslyšel a udělal, co bylo třeba."

"A ty, Geralte?"

"Já?"

"Chtěls mi... Taky jsi mi chtěl udělat radost? Ta perla je tak krásná... Musí mít cenu přímo obrovskou.. Není ti líto, že..."

"Mám radost, že se ti líbí. A jestli lituju, tak jen toho, že byla jen jedna. A toho, že..."

"Prosím?"

"Že tě neznám tak dlouho, jako Marigold, tak dlouho, abych mohl vědět a pamatovat si, kdy máš narozeniny. Abych ti mohl dávat dárky a dělat radost. Abych ti mohl... říkat Pacinko."

Přistoupila k němu a najednou jej objala kolem krku. Obratně a rychle ji předběhl, unikl před jejími ústy a chladně ji políbil na tvář, objímaje ji zdravou rukou, neobratně, rezervovaně a něžně. Cítil, jak dívka tuhne a pomalu ustupuje - ale jen na délku paží, pořád ještě spočívajícího na jeho ramenou. Věděl nač čeká, ale neudělal to. Nepřitáhl ji k sobě.

Essi jej pustila a otočila se k pootevřenému, špinavému okénku.

"Jistě," řekla najednou. "Vždyť ty mě sotva znáš. Zapomněla jsem, že mě sotva znáš..."

"Essi," řekl po krátkém odmlčení. "Já..."

"Já tě taky sotva znám," vybuchla, přerušujíc jej. "A co z toho? Miluju tě. A nic s tím nedokážu udělat. Nic."

"Essi!"

"Ano. Miluju tě, Geralte. A je mi úplně jedno, co si o tom myslíš. Miluju tě od okamžiku, kdy jsem tě poprvé spatřila, tam, na svatební hostině..."

Ztichla a svěsila hlavu.

Stála před ním a Geralt litoval, že je to ona a ne rybooký se šavlí ukrytou pod vodou. Proti rybookému měl šanci. Proti ní ne.

"Nic neříkáš," prohlásila. "Nic, ani slůvko."

Jsem utahaný, říkal si, a přišerně slabý. Musím se posadit, tmí se mi v očích, ztratil jsem něco krve a nic jsem nejedl... Musím se posadit. Proklatá komůrka, pomyslel si. Kdyby tak chtěla shořet při nejbližší bouřce, aby ji blesk trefil. Chybí tu nábytek, pitomé dvě židle a stůl, který rozděluje, ale přes který se tak snadno a bezpečně hovoří, lidi se můžou držet i za ruce. Jenže já se musím posadit na slavník, musím ji požádat, aby se posadila vedle mě. A hrachovinou nacpaný slavník je nebezpečný, odtamtud se někdy není možno dostat, uprchnout...

"Posaď se ke mně, Essi."

Posadila se. Váhavě. Taktně. Daleko. Příliš blízko.

"Když jsem se dozvěděla," zašeptala, přerušujíc dlouhé odmlčení, "když jsem slyšela, že tě Marigold přivlekl zkrvaveného, vyběhla jsem z domu jako šílená, uháněla jsem, nevnímala jsem nic kolem sebe. A tehdy... Víš, co mě napadlo? Že jsou to čáry, že jsi mě uhranul, tajně, zrádně jsi mě očaroval, uhranul Znamením, tvým vlčím medailonem, zlým okem. To jsem si myslela, ale nezastavila jsem se, utíkala jsem dál, protože jsem pochopila, že toužím... že se toužím ocitnout ve tvé moci. Ale skutečnost je daleko strašnější. Ty jsi mě neuhranul, nepoužils žádná kouzla. Proč, Geralte? Proč jsi mě neuhranul?"

Mlčel.

"Kdyby to byla kouzla," pokračovala, "bylo by to všechno tak snadné a prosté. Podlehla bych tvé moci a byla bych šťastná. Ale takhle... Musím... Nevím, co se to se mnou děje..."

K čertu, říkal si, jestli se Yennefer, když jsme spolu, cítí tak, jako já teď, tak ji lituju. A nikdy se jí už nebudu divit. Nikdy už ji nebudu nenávidět... Nikdy.

Protože Yennefer možná cítí to, co já teď. Cítím vtíravou nutnost splnit to, co se splnit nedá, co je ještě nesplnitelnější než svazek Aglovala se Sh'eenaz. Jistota, že by se tady nestačilo trochu obětovat, že by bylo třeba obětovat se úplně a přitom není zcela jisté, že by to stačilo. Ne, nebudu už Yennefer nenávidět za to, že mi nemůže a nechce dát víc, než že se jen trochu obětuje. Teď už vím, že jen trochu se obětovat znamená strašně moc.

"Geralte!" zavzlykala Očko, vtahujíc hlavu mezi ramena, "já se tak stydím. Stydím se za to, co cítím, za to, co je jako nějaká prokletá nemoc, jako zimnice, jako nedostatek vzduchu..."

Mlčel.

"Vždycky jsem si myslela, že je to krásný, povznášející duševní stav, i kdyby člověka dělal nešťastným. Vždyť jsem o něčem takovém složila tolik balad. Jenže to je jen záležitost orgánů, Geralte, je to strašné a dojmavé. Takhle se může cítit někdo hodně nemocný, někdo, kdo vypil jed. Protože stejně jako ten, kdo vypil jed, jsem ochotna dát za protijed cokoli. Cokoli. Dokonce se i ponížít."

"Essi, prosím tě..."

"Ano. Cítím se být ponížená, ponížená tím, že jsem ti všechno řekla, zapoměla na hrdost, která příkazuje trpět mlčky. Tím, že jsem tě svým vyznáním přivedla do rozpaků. Jenže já jsem nemohla jinak. Nic proti tomu nezmůžu. Jsem ti dána na milost i nemilost, jako někdo zasažený chorobou. Vždycky jsem se bála nemoci, okamžiku, kdy budu slabá, neschopná, bezradná a opuštěná. Vždycky jsem se bála nemoci, vždycky jsem věřila, že nemoc je to nejhorší, co by mě mohlo potkat..."

Mlčel.

"Já vím," zavzlykala opět. "Já vím, že bych ti měla být vděčná, že... že toho, co se stalo nezneužíváš. Jenže já ti vděčná nejsem. A za to se stydím taky. Protože já to tvoje mlčení nenávidím, nenávidím ty tvoje užaslé oči. Nenávidím tě. Za to, že mlčíš. Za to, že nelžeš, že ne... A já nenávidím taky, tu tvoji čarodějnici, nejradši bych ji bodla nožem za to, že... Nenávidím ji. Vyžeň mě, Geralte. Příkaž mi, abych odtud odešla pryč. Protože sama, z vlastní vůle, nemohu a nechci odejít. Nechci jít do města, do hospody... Chci se ti pomstít za svůj stud, za ponížení, chci si najít prvního lepšího..."

Do psí mateří, pomyslel si, když slyšel, jak její hlas klesá dolů jako hadrový míček, padající po schodišti. Rozpláče se, pomyslel si, o tom není pochyb, rozpláče se. Co mám dělat, k čertu, co mám dělat?

Essina skrčená ramena se silně roztřásla. Dívka otočila hlavu a dala se do tichého, hrozivě klidného, ale nezadržitelného pláče.

Nic necítím, zjistil s hrůzou, nic, ani nejmenší záchvěv vzrušení. To, že ji teď obejmou kolem ramen, bude uvážené, rozmyslné, chladné gesto. Objem ji, protože cítím, že je to nutné, ne proto, že bych chtěl. Nic necítím.

Když ji objal, přestala okamžitě plakat, utřela si slzy, potřásla hlavou a otočila se tak, aby jí neviděl do obličeje. A pak se k němu silně přivinula, přitiskla mu hlavu na prsa.

Trošku se obětovat, pomyslel si, jen trošku se obětovat. To ji přece uklidní, objetí, polibek, něžné pohlazení... Jenže ona chce víc. A i kdyby chtěla, tak co?

Trochu se obětovat, jen trošku, vždyť je přece hezká a... Kdyby chtěla víc... To ji uklidní. Tichý, klidný, něžný akt lásky. A já? Mně je přece všechno jedno, protože Essi voní levandulí a ne šefíkem a angreštem, nemá studenou, elektrizující pleť, její vlasy nejsou černé tornádo zářivých proudů, oči má krásné, měkké, teplé a modré, neplanou studeným, nevzrušeným, hluboce fialovým světlem. Essi pak usne, odvrátí hlavu, pootevře ústa, Essi se triumfálně neusměje. Protože Essi...

Essi není Yennefer.

A proto nemůžu. Nedokážu se trochu obětovat.

"Prosím tě, Essi, neplač."

"Nebudu," odtáhla se od něj co nejpomaleji. "Nebudu. Já vím. Jinak to asi nejde."

Mlčeli, seděli vedle sebe na hrachovinou vycpaném slamníku. Blížil se večer.

"Gerate," promluvila najednou a hlas se jí chvěl. "A co kdyby... jako s tou mušlí, s tím podivným dárkem? Co kdybychom jednou našli perlu? Později? Za nějakou dobu?"

"Vidím tu perlu," řekl s námahou. "Zasazenou do stříbra, do stříbrného kvítku s mistrně tepanými plátky. Vidím ji na tvém krku, na stříbrném řetízku, jak ji nosíš tak, jako já nosím svůj medailón. To bude tvůj talisman, Essi. Talisman, který tě ochrání před každým zlem."

"Můj talisman," zopakovala a svésila hlavu. "Moje perla, kterou si nechám zasadit do stříbra a s níž se nikdy nerozloučím. Můj šperk, který jsem dostala jako náhradu. Může takový talisman přinést štěstí?"

"Ano, Essi. Tím si buď jistá."

"Můžu tu ještě posedět? S tebou?"

"Můžeš."

Blížil se večer, smrákalo se a oni seděli na hrachovinou vycpaném slamníku v podkrovní komůrce, kde nebyl žádný nábytek, kde byl jen džber a nezapálená svíčka v kaluži ztuhlého vosku na podlaze.

Seděli v naprostém tichu, mlčky, velice dlouho. A pak přišel Marigold. Slyšeli jak přichází, drnká si na loutnu a prozpěvuje. Marigold vešel dovnitř, uviděl je a neřekl nic, ani slovo. Essi mlčky vstala a odešla, ani se neohlédla.

Marigold neřekl ani slovo. Ale zaklínač v jeho očích viděl všechna slova, která nepadla.

VIII.

"Rozumná rasa," opakoval Agloval zamyšleně, opíraje se loktem o opěradlo křesla, bradu na pěsti. "Jiná civilizace. Rybolidé, žijící na mořském dně. Schodiště do hlubin. Geralte, ty mě máš za přílišně důvěřivého knížete!"

Očko, stojící vedle Marigolda, nahněvaně odfrkla. Marigold nevěřicně zakroutil hlavou. Jen Geralt se nijak nevzrušoval.

"Je mi úplně jedno," řekl tiše, "jestli mi uvěříš nebo ne. Mou povinností je varovat tě. Loď, která se přiblíží k Dračím Zubům, i lidé, kteří se tam objeví za odlivu, se dostanou do smrtelného ohrožení. Smrtelného! Chceš-li se přesvědčit, zda je to pravda, chceš-li riskovat, je to tvoje věc. Já tě jen varuji."

"Ha," ozval se najednou pan Zelest, sedící za Aglovaletm v okenním výklenku. "Jsou-li to nestvůry takové, jako elfové nebo jiní goblini, tak to zase není až tak strašné. Báli jsme se, že je to něco horšího a, střežte nás bohové, začarovaného. Z toho, co říká zaklínač, soudím, že jsou to nějaké mořské vodníky. A s vodníky si umíme poradit. Zaslechl jsem někde, že si jeden čaroděj v okamžiku poradil s vodníky v jezeře Mokva. Vlil do vody soudek kouzelného elixíru a bylo po zasraných vodnících. Nezůstala po nich ani stopa."

"Pravda," ozval se dosud mlčící Drouhard. "Nezůstal po nich ani mastný flek. Ani po línech, štikách, racích a karasích. Vyhnulo dokonce i bahno na dně a uschly olše na březích."

"To je kapitální," řekl Agloval výsměšně. "Dík za výtečný návrh, Zeleste. Nemáš jich náhodou víc?"

"No, je to pravda," začervenal se Zelest. "Kouzelník trochu víc mávl hůlkou, trošku víc se rozmáchl. Ale vy si, kníže, dokážeme poradit i bez kouzelníků. Zaklínač říká, že se s těmi potvory dá bojovat a že je lze zabít. Takže válka, pane. Jako kdysi. To pro nás není nic nového, že? Žili kdysi v horách bobolaci, kde jsou teď? Po lesích se ještě potulují divocí elfové a divoženky, ale i s těmi bude co nevidět konec. Vybojujeme to, co je naše. Jako naši dědové..."

"A perly uvidí teprve moji vnuci, že?" zamračil se kníže. "To by bylo příliš dlouhé čekání, Zeleste."

"No, tak zlé to snad nebude. Mám dojem... Řeknu to tak, s každou lodí lovců dvě lodi lučištníků. A hned ty potvory naučíme. Naučíme je strachu. Nemám pravdu, pane zaklínači?"

Geralt jej sjel mrazivým pohledem, ale neřekl ani slovo.

Agloval odvrátil hlavu, předváděje tak svůj ušlechtilý profil, a skousl rty. Pak pohlédl na zaklínače, přimhouřil oči a opět se zachmuřil.

"Nesplnils úkol, Geralte," řekl. "Zase jsi to zpackal. Souhlasím, projevil jsi snahu. Jenže za snahu já neplatím. Platím za výsledky. Za efekt. A efekt, promiň mi ten výraz, stojí za hovno. Takže jsi taky hovno vydělal."

"Hezky, milosti," usklíbl se Marigold. "Je škoda, že jsi tam, u Dračích Zubů, nebyl s námi. Možná bychom vám se zaklínačem dali příležitost utkat se s jedním z tamtěch, z moře, s mečem s ruce. Pak byste snad pochopil, o co tu jde a přestal se hádat o zaplacení..."

"Jako handlíř," poznamenala Očko.

"Nemám ve zvyku dohadovat se nebo smlouvat," odpověděl Agloval klidně. "Už jsem řekl, že ti, Geralte, nezaplatím ani halíř. Smlouva zněla: odstranit nebezpečí, odstranit ohrožení, umožnit opět lov perel bez rizika pro lidi. A ty? Přijdeš sem a vykládáš mi tu o rozumné rase z mořského dna. Radiš mi, abych se vyhýbal místu, které mi přináší zisky. Co jsi udělal? Zabils prý... Kolik?"

"Kolik, to je úplně jedno," Geralt pobledl. "Alespoň tobě."

"Právě. Tím spíš, že ti chybí důkazy. Kdybys přinesl třeba jen pravé ruce těch rybožab, kdo ví, třeba bych se rozhodl vyplatit ti nějakou odměnu, stejnou, jakou bere můj hajný za pár vlčích uší."

"Nu což," řekl zaklínač chladně. "Nezbývá nic jiného než se rozloučit."

"Mýlíš se," odvětil kníže. "Zbývá ti ještě jedno. Stálé zaměstnání za celkem slušné peníze a požitky. Postavení a patent kapitána mé gardy, která od nynějška bude doprovázet lovce. Nemusí to být navždy, stačí do doby, až ona prý rozumná rasa nabere dost rozumu, aby se držela zdaleka od mých lodí, aby se vyhýbala jejich střelám. Co ty na to?"

"Děkuji, to není nic pro mě," usklíbl se zaklínač. "Taková práce pro mě není. Vést války s jinými rasami považuju za pitomost. Možná, že to může být výborná zábava pro znuděná knížata. Pro mě ale ne."

"Ach, jak hrdé," pousmál se Agloval. "Jak vznešené. Jistě, odmítáš můj návrh tak, že by se za to nemusel stydět ne jeden král. Kašleš na peníze s výrazem boháče po vydatném obědě. Hele, Geralte? Obědvals dneska? Ne? A zítra? A pozítří? Máš jen malou naději, zaklínači, velice malou. I normálně je nouze o výdělek, ale teď, s rukou na šátku..."

"Co si to dovoluješ?" vykřikla Očko tence. "Jak si můžeš dovolit říct mu něco takového, Aglovale! Ta ruka, kterou nosíš na šátku, byla zraněna, když vykonával tvůj příkaz! Jak můžeš být tak podlý..."

"Přestaň," přerušil ji Geralt. "Přestaň, Essi. Nemá to smysl."

"To není pravda," odsekla vztekle. "Má to smysl. Někdo mu musí konečně říct pravdu do očí, tomu bastardovi, který se sám jmenoval knížetem, protože se s ním nikdo nechtěl hádat o ten kousek kamenitého pobřeží a který si teď myslí, že může klidně urážet druhé."

Agloval zrudl a stiskl rty. Neřekl ale ani slovo, ani se nepohnul.

"Ano, Aglovale," pokračovala Essi, svírajíc roztřesené ruce v pěst. "Baví tě a těší to, že můžeš urážet druhé, máš potěšení z pohrdání, které můžeš projevit zaklínači, připravenému nastavit krk za tvé peníze. Jenže věz, že se zaklínač tvému pohrdání a tvým urážkám směje, že na něj nedělají nejmenší dojem, že si jich dokonce ani nevšimá. Ne, zaklínač necítí ani to, co tvoji sluhové a poddaní, Zelest a Drouhard, a oni cítí stud, hluboký, žhoucí stud. Zaklínač necítí ani to, co cítíme my, Marigold a já - a my cítíme hnus. A víš ty, Aglovale, proč to tak je? Řeknu ti to. Zaklínač ví, že je lepší. Že

má větší cenu než ty. A to mu dává tu sílu, kterou má."

Essi zmlkla a sklopila hlavu, jenže ne tak rychle, aby Geralt nestačil nezahlednout slzu, která se zaleskla v koutku krásného oka. Dívka se dotkla rukou na krku zavěšeného kvítečku se stříbrnými plátky, kvítečku, v jehož středu se skvěla velká modravá perla. Kvíteček měl mistrovsky tepané plátky. Byla to dokonalá práce. Drouhard, řekl si zaklínač, se vytáhl. Řemeslník, kterého doporučil, vykonal dobrou práci. A nevzal od nich ani pětník. Drouhard to všechno zaplatil sám.

"A proto se, milosti," pokračovala Očko, zvedajíc hlavu, "nezesměšňuj a nenabízej zaklínači místo žoldnéře v armádě, kterou chceš postavit proti oceánu. Nezesměšňuj se, protože tvůj návrh je prostě směšný. Ještě jsi to nepochopil? Zaklínače můžeš zaplatit za vykonání práce, můžeš ho najmout, aby chránil lidi před zlem, aby zabránil nebezpečí, jež jim hrozí. Ale zaklínače si nemůžeš koupit, nemůžeš jej použít pro vlastní cíle. Protože zaklínač, třeba i raněný a hladový, je lepší než ty. Cennější. A proto se vysmívá tvé mizerné nabídce. Pochopils?"

"Ne, slečno Daven," odvětil Agloval mrazivě. "Nepochopil jsem. Právě naopak, chápu čím dál méně. To hlavní, co jsem ještě nepochopil, je to, že jsem ještě nepříkazal pověsit celou vaši povedenou trojici. A předtím vás nepočastoval důtkami a žhavým železem. Ty, slečno Daven, se snažíš vypadat, jako bys znala všechno. Tak mi tedy řekni, proč to neudělám."

"Prosím," vypálila básnička okamžitě. "Neuděláš to, Aglovale, protože tam, hluboko, v nitru, v tobě ještě doutná jiskřička slušnosti, zbytek cti, ještě nevyhaslá ješitnost zbohatlíka a kupčíka. V nitru, Aglovale. Hluboko v srdci. V srdci, které je schopno milovat malou mořskou vílu."

Agloval zbledl jako plátno a stiskl prsty na opěradle židle. Bravo. Essi, pomyslel si zaklínač, bravo, výborně. Byl na ni hrdý. Ale zároveň cítil žal, hrozný žal.

"Odejděte," řekl Agloval tiše. "Běžte si kam chcete. Nechte mě na pokoji."

"Sbohem, kníže," řekla Essi. "A na rozloučenou přijmi radu. Radu, kterou by ti měl dát zaklínač, ale já nechci, aby ti ji dával on. Aby se snížil k udělování rad. Udělám to za něj."

"Prosím."

"Oceán je velký, Aglovale. Nikdo ještě nezjistil, co je tam, za obzorem, jestli tam vůbec něco je. Oceán je větší než kterýkoli prales, do nichž jste zahnali elfy. Je obtížněji dostupný než kterékoli hory a údolí, v nichž jste masakrovali bobolaky. A tam, na dně oceánu, žije rasa užívající zbraně, rasa, která zná tajemství opracování kovu. Sřez se, Aglovale. Jestliže s lovci začnou vyplouvat lukostřelci, zahájíš válku s něčím, co neznáš. To, do čeho chceš zavrtat, se může projevit jako hnízdo sršňů. Radím vám, nechte jim moře, protože moře není pro vás. Nevíte a nikdy se ani nedovíte, kam vede Schodiště, jímž se jde dolů od Dračích Zubů."

"Jsi na omylu, slečno Essi," odpověděl Agloval klidně. "Dovíme se, kam ty schody vedou. Ba víc, my po tom Schodišti sestoupíme. Zjistíme, co se nachází na druhé straně oceánu, je-li tam vůbec něco. A vytáhneme z toho oceánu všechno, co se vytáhnout dá. A jestliže ne my, pak naši vnuci nebo vnuci našich vnuků. Je to jen otázka času. Ano, uděláme to, i kdyby ten oceán měl zrudnout krví. A ty to dobře víš, Essi, moudrá Essi, která svými baladami píšeš kroniku lidstva. Život není balada, malá, chudá, krásnooká básničko, ztracená ve svých krásných slůvkách. Život je boj. A bojovat nás naučili právě oni zaklínači, cennější než my. To oni nám ukázali cestu, vyměřili nám ji, to oni ji vystlali mrtvolami těch, kdo nám, lidem, stáli v cestě a překáželi, mrtvolami těch, kdo před námi bránili tento svět. My, Essi, v tomto boji jen pokračujeme. To my, ne tvoje balady, píšeme kroniku lidstva. A nepotřebujeme k tomu zaklínače, stejně nás už nic nezadrží."

Essi zbledla, odfoukla loknu a pohodila hlavou.

"Nic, Aglovale?"

"Nic, Essi."

Básnička se pousmála.

Z předpokoje najednou zaslechli hluk, výkřiky a dupot. Do sálu vpadla pázata s gardisty, všichni hned u dveří poklekli nebo se ohnuli v úklonách a utvořili špalír.

Ve dveřích se objevila Sh'eenaz.

Své světle zelené vlasy měla nádherně učešány, sepyaty diadémem z korálů a perel. Na sobě měla šaty barvy mořské

vody, s krajkami bílými jako mořská pěna.

Šaty měly hluboký výstřih, takže její vnady, ač částečně skryté a okrášlené náhrdelníkem z nefritu a lazuritu, byly stále hodny výrazu nejvyššího uznání.

"Sh'eenaz," zasténal Agloval a padl na kolena. "Moje.. Sh'eenaz..."

Mořská víla zvolna vykročila a její krok byl měkký a půvabný, lehký jako připlouvající vlna.

Zastavila se před knížetem, zasněvila v úsměvu drobnými, bílými zoubky, pak uchopila lem šatů do svých malých ruček a zvedla je tak vysoko, aby každý mohl ocenit práci mořské čarodějnice, nymfy. Geralt polkl. Nebylo pochyb - nymfa dobře věděla, jak vypadají krásné nohy a jak je udělat.

"Ha!" vykřikl Marigold. "Moje balada.. Je to úplně jako v mé baladě... Získala kvůli němu nohy, ale ztratila hlas!"

"Nic jsem neztratila," prohlásila Sh'eenaz melodicky nejčistším obecným jazykem. "Zatím. Po té operaci jsem úplně jako nově zrozená."

"Ty mluvíš naším jazykem?"

"Copak, to se snad nesmí? Jak se máš, Bělovlasý? Ó, je tady i tvoje milá, Essi Daven, jestli se dobře pamatuju. Už ji znáš líp nebo pořád jen sotva?"

"Sh'eenaz..." zasténal Agloval vzrušeně, přibližuje se k ní po kolenou. "Má lásko! Má milovaná... jediná... Takže přece, konečně. Tak přece. Sh'eenaz!"

Víla mu půvabným gestem podala ruku k políbení.

"Ale tak. Protože já tě miluju, hlupáčku. A co by to bylo za lásku, kdyby se milující nedokázal trochu obětovat."

IX.

Vyjeli z Bremervoordu časně, chladným ránem, mlhou, tlumící záři rudé koule Slunce, vycházejícího na obzoru. Odjeli ve trojici. Tak, jak se dohodli. Nemluvili o tom, nedělali si žádné plány - chtěli prostě být spolu. Nějaký čas.

Opustili skalnatý mys, rozloučili se se strmými, rozbitými útesy na pláži, podivnými tvary vodou a větry zformovaných vápencových skalisk. A i když sjeli do rozkvetlého a zeleného údolí Dol Adalatte, měli pořád ještě v nozdřích vůni moře a v uších hukot příboje a pronikavé, divoké výkřiky racků.

Marigold neustále mluvil, bez přestávky, skákal z tématu na téma a prakticky nic nedořekl. Vyprávěl o zemi Barsa, kde hloupý zvyk dívkám přikazuje střežit panenství až do svatby, o železných ptácích z ostrova Inis Porhoet, o živé a mrtvé vodě, o chuti a prapodivných vlastnostech safírového vína, zvaného cill, o královských čtyřčatech z Ebbingu, hrozných a rozmazlených spratcích zvaných Putzi, Gritzi, Mitzi a Juan Pablo Vassermiller. Vyprávěl o konkurenci prosazovaných nových směrech v hudbě a poezii, jež jsou, podle jeho názoru, jen přizraky, simulující životaschopnost.

Geralt mlčel. Essi mlčela také, nanejvýš jen odpovídala na půl úst. Zaklínač na sobě cítil její pohled, pohled, jemuž se snažil vyhýbat.

Přes řeku Adalatte se přeplavili přívozem, přičemž museli sami táhnout za lana, protože se převozník nacházel ve stavu pateticky zpité, mrtvolně bílé, ztuhle rozechvělé, do hloubek zahleděné bílosti, nedokázal se pustit sloupu u verandy a na všechny otázky odpovídal jediným slovem, znějícím nějak jako "wurg".

Krajina na druhém břehu Adalatte se zaklínači zalíbila - vesnice podél řeky byly většinou obehnány palisádami, což slibovalo jisté možnosti k nalezení práce.

Když brzy odpoledne napájeli koně, využila Očko toho, že se Marigold vzdálil a přistoupila ke Geraltovi. Nestačil se ztratit. Zaskočila ho.

"Gerate," promluvila tichounce. "Já to... nemůžu to snést. Je to nad moje síly."

Snažil se uniknout nutnosti pohlédnout jí do očí. Nedovolila mu to. Stála před ním, hrála se s modravou perlou, zasazenou do stříbrného kvítku, visícího na krku.

Stála tam a on opět litovat, že není rybooký se šavlí ukrytou pod vodou.

"Geralte... měli bychom s tím něco udělat, že?"

Čekala na jeho odpověď. Na slova. Na to, že se dokáže trochu obětovat. Ale zaklínač neměl nic, co by jí mohl obětovat, věděl to. Nechtěl lhát. A opravdu nemohl, protože se nedokázal zmoci na to, aby jí udělal bolest.

Všechno to zachránil Marigold, neomylný Marigold, který se najednou objevil.

Marigold se svým neselhávajícím taktem.

"Jistěže ano!" vykřikl a hodil do vody klacek, jímž rozhrnoval blatouchy a obrovské říční kopřivy. "Jistěže byste s tím měli něco udělat, už je nejvyšší čas! Nemám už chuť koukat dál na to, co se mezi vámi děje! Co od něho očekáváš, Pacinko? Něco nemožného? A ty, Geralte, s čím počítáš? S tím, že si Očko přečte tvoje myšlenky jako... Jako tamta? A že se s tím spokojí a ty si budeš pohodlně mlčet, nebudeš muset nic vysvětlovat, nic přiznávat, nic odmítat? Že se nebudeš muset projevít? Kolik času, kolik slov vy dva potřebujete, abyste se pochopili? A kdy se vůbec chcete pochopit, za pár let, ve vzpomínkách? Vždyť se přece zítra máme rozejít, u všech čertů! Och, už vás mám dost, u bohů, obou vás mám až potud, sem, koukněte! Dobře, tak tedy poslouchajte: já si teďka ulomím nějaký klacek a půjdu na ryby a vy budete mít chvíli jen pro sebe, budete si moci všechno vyřikat. Řekněte si všechno, snažte se jeden druhého pochopit. Není to tak těžké, jak se vám zdá. A pak, u všech bohů, to udělejte. Udělejte to s ním, Pacinko. Udělejte to s ním, Geralte - a buď na ni hodný. A pak, u vaší matky, vás to buď přejde, nebo..."

Marigold se prudce otočil a odešel, lámaje rákosí s hlasitými nadávkami na rtech. Udělal si udici z lískového prutu a koňské žíně a lovil až do tmy.

Když odešel, stáli oba, Essi i Geralt, dlouho opření o křivou vrbu, sklánějící se nad řekou. Stáli a drželi se za ruce. Pak zaklínač mluvil, hovořil dlouho a tiše, a očko Očka bylo plné slz.

A pak to, u všech bohů, udělali - ona a on.

A všechno bylo v pořádku.

X.

Druhý den večer si uspořádali něco jako slavnostní večeři. V jedné ze vsí koupili vykuchané jehně. Zatím co smlouvali, Marigold potichu vytáhl česnek, cibuli a mrkev ze zahrady za chalupou. Když odjížděli, otočil ještě kotlík z plotu za kovárnou. Kotlík byl trochu děravý, ale zaklínač jej zaletoval Znamením Igni.

Večeřeli na palouku hluboko v lese. Oheň vesele praskal, v kotlíku to bublalo.

Geralt v něm pečlivě míchal měchačkou vyrobenou ze špičky smrčku. Marigold čistil cibuli a mrkev. Očko, která neměla ani ponětí o vaření, jim zpříjemňovala práci - hrála na loutnu a zpívala neslušné kuplety.

Byla to velice slavnostní večeře. Ráno se totiž měli rozdělit a každý z nich se měl vydat svou cestou, hledat něco, co už přece měli. Jenže nevěděli, že to mají a dokonce to ani netušili. Netušili, kam je zavedou cesty, jimiž se měli ráno vydat.

Každý sám.

Když pojedli, popili pivo, darované Drouhardem, když si povykládali a zasmáli se, Marigold a Essi uspořádali pěvecké klání. Geralt ležel s rukama za hlavou na lůžku ze smrkového chvojí a myslel na to, že ještě nikdy neslyšel tak krásné hlasy a stejně tak krásné balady. Myslel na Yennefer. Myslel i na Essi. Měl předtuchu, že...

Na zakončení zazpívala Očko spolu s Marigoldem slavný duet Cynthie a Vertverna, nádhernou milostnou píseň, začínající slovy: "Slzu nejednu jsem již prolila..." a Geralt měl dojem, že se i stromy naklonily, aby ty dva lépe slyšely.

Pak se Očko, vonící levandulí, položila vedle něj, přitulila se pod jeho paži, zavrtila mu hlavu do prsou, dvakrát třikrát zavzdychala a usnula. Zaklínač usnul mnohem, mnohem později.

Marigold s očima upřenýma do ohně seděl ještě dlouho, sám, tiše si drnkaje na loutnu.

Začal několika takty, z nichž vyplynula krásná, klidná melodie. Verše k této melodii vznikaly společně s ní, slova se

nořila do hudby, utopila se v ní jako hmyz ve zlatě průzračných jantarových hrudkách.

Balada vyprávěla o jistém zaklínači a jisté trubadúře. O tom, jak se za křiku racků setkali na mořském pobřeží, jak se do sebe na první pohled zamilovali. O tom, jak krásná a silná byla jejich láska. O tom, že nic, ani smrt, nebylo schopno zničit tu lásku a odloučit je od sebe.

Marigold věděl, že tomuto příběhu uvěří jen málokdo, ale vůbec mu to nevadilo.

Věděl, že balady se nepíší proto, aby se jim věřilo, ale aby dojímaly.

Za několik let by Marigold mohl baladu změnit, napsat, jak to bylo doopravdy.

Ale neudělal to. Skutečný příběh by přece nikoho nedojal. Kdo by chtěl poslouchat o tom, že se zaklínač a Očko rozloučili a už nikdy, ani jednou, se neviděli? O tom, že čtyři roky nato Očko zemřela na neštovice za epidemie, zuřící ve Wyzimě? O tom, jak ji on, Marigold, vynesl na rukou z hranice, kde se spalovaly hromady mrtvol a pochoval ji daleko od města, v lese, samotnou a klidnou, a s ní i, jak prosila, dvě věci - její loutnu a její modravou perlu. Perlu, již nikdy neodkládala.

Ne, Marigold zůstal u první verze balady. Ale ani tak ji nikdy nezaspíval. Nikdy.

Nikomu.

K ránu, ještě za tmy, se k tábořišti přikradl hladový a zuřivý vlkodlak; viděl ale, že je to Marigold, tak chvíli poslouchal a pak šel svou cestou.